

**Avrasyacılar Amerikancı,
İslamcılar İsrailci,
S400'cüler Patriotçu oldu!** Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2020 / Sayı: 129 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tofaş, Renault, Arçelik, Çayırova Boru, HT Solar, Bursa SCM, VIP Giyim, SF Tekstil, Sunel Tütün, Cargill fabrikalarından, Sultanbeyli metal, ABB asfalt, Bilecik yol, Tuzla Tersane, Migros Depo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

15-16 HAZİRAN'IN YOLUNDAN GİDELİM!

Memleketin kaderi işçi sınıfının kaderiyle birdir

60'lı yıllar işçi sınıfının yükselen bir mücadele ile adım adım bağımsızlığını ilan ettiği bir dönem olmuştur. Demirel'in AP'sinden, İnönü'nün CHP'sinden, burjuva partilerinin her türlüşünden ayrı olan Türkiye İşçi Partisi kurulmuştur. Amerikan parası ve eğitimi ile işçiyi zincire vuran sınıf işbirlikçi Türk-İş'ten ayrılan sınıf mücadeleciler sendikacılar DİSK'i kurmuştur. İşçiler haklarını iktidardan dilenerek değil, direnerek almış; Saraçhane Meydanı'nı yüz bin kişiyle doldurmuş, Kavel'de grev hakkını grev yaparak kazanmıştır. Birileri sendika seçme hakkını bahşetsin diye beklememiş, Derby fabrikası işgalinde fabrikaya referandum sandığını getirterek sendikal hürriyeti fethetmiştir.

İşçi sınıfının "işgal, grev, direniş" yıllarıdır. Nihayet 15-16 Haziran 1970, işçi sınıfının ülke sahnesine en görkemli şekilde çıktığı ve masaya yumruğunu vurduğu gündür. "DİSK'in çanına ot tikamak" için Demirel'in AP'si ile İnönü'nün CHP'si birlikte yasa teklifi hazırlar. DİSK'li işçiler yanlarına Türk-İş'li, sendikasıız, hatta işsiz sınıf kardeşlerini alır... Burjuvazi bir yanda işçi sınıfı bir yandadır. İşçi sınıfı

ayaklanır, burjuvazi sıkıyönetim ilân eder. Bedeller ödenir, şehitler verilir... **Gerçekleri bilelim! Bu ülkede halkın karşısına dizilen tankların üzerine 15 Temmuz'dan yarım asır önce işçiler çıkmıştır!**

Nihayetinde o günlerde işçi sınıfı kaderini eline almış, DİSK'i kurtarmıştır. 15-16 Haziran bize sermaye sınıfının ve siyasetinin ulusun ve tarihin sırtında bir yük olduğunu, işçi sınıfının Türkiye'de artık kötü gidişatı değiştirecek tek güç olduğunu anlatır. Geçen yarım yüzyılda işçi sınıfı bu gücünü yitirmemiş bilakis arttırmıştır. Özellikle yaşadığımız salgın günlerinde hastanelerden fabrikalara, tarlalardan her türlü nakliyyeye işçi sınıfı olmadan hayatın olmayacağı hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde kanıtlanmıştır. **Üretim, dağıtım, sağlık, her şey işçinin emekçinin elindedir. Güç işçidedir, emekçidedir!**

Ama düzen değişmemiştir çünkü aynı işçi sınıfı 15-16 Haziran'ın yolundan ayrılmıştır. Sınıf mücadelesinde birleşeceği yerde memleketle, mezheple, inançla, kimlikle, hat-

ta futbol takımıyla bile bölünmüştür. Kendi partisinin değil sermayenin sağlı-sollu partilerinin peşinden koşmuştur. Sermaye ise ne zaman krizlerin faturasını halka ödetmek gerekse, ne zaman milletin birikimlerini yağmalamak istese, ne zaman emperyalistler onları hizmete çağırsa kendi aralarında birlik olmuşlardır.

15-16 Haziran işte bu gidişata dur demektir. İşçi sınıfına ve emekçi halka kendi kaderini kendi eline alma çağrısıdır. İşçi sınıfının sermayeye karşı birleşik bir cephe kurmasının, sendikalarını bürokrasiden kurtarmasının, emperyalizmin zincirlerini kırmalarının tek yolunu anlatmaktadır. **İşçi sınıfı 50 yıl önce bu yola girmiştir. Bu yoldan geri dönüş yoktur.** Memleketin kaderi işçi sınıfının kaderiyle birdir artık. Devrimci İşçi Partisi bunun bilincindedir ve bu bilinçle tüm işçi sınıfını, 15-16 Haziran'da girdiğimiz bu yolu tamamlamaya, sermayeden, onun her renkten partilerinden, siyasi iktidardan ve emperyalizmden bağımsız bir örgütlenme ve mücadeleye çağırmaktadır.

Bursa Renault'dan bir işçi

Bizim sağlığımızı değil kendi kârlarını düşünüyorlar!

Bir aylık Koronavirüs izninden sonraki iki haftada virüs nedeniyle yemek molalarında ve çay molalarında artış oldu. Üretim sayısı düşürüldü. Sonraki hafta yemek ve mola saatleri eski haline geri getirilip, üretimi tam kapasite hızlandırdılar. Renault yönetiminin aldığı kararların göstermelik olduğunu, bizim sağlığımızı değil, kendi kârlarını düşündüğünü bir kez daha görmüş olduk. Ne kadar önlem alsalar da ister istemez iş nedeniyle yakınlaşmak zorunda kalıyoruz. Fabrika içinde çalışan birkaç kişi hastalandığından dolayı hastaneye gittiğinde Koronavirüs testinin pozitif çıktığını öğrendik. Yönetim bu durumu saklamaya çalışıyor. Fabrikada tüm ça-

lışanlar diken üstünde çalışıyoruz. Verdikleri maskeler iyi olsa da ağır çalışma koşullarında ve tempolu olarak çalıştığımız için nefes almakta zorluk çekiyoruz. Maskelerin işe yarayabilmesi için çalışma saatlerinin azaltılması, molala-

rın artırılması lazım. Yine de fabrikada üretim artsın istiyorlarsa o zaman bizim sağlığımızı tehlikeye atacıklarına yeni işçi alsınlar. Bu kadar işsizlik varken en iyisi bu olur. Ama tek baktıkları kârları. İşlerine gelmiyor.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Virüsten korunmak ve haklarımızı korumak için mücadele etmeliyiz!

Ülkemizin dışa ne kadar bağımlı olduğunu, ülkeyi ayakta tutan en önemli gelir kaynağının işçilerin, emekçilerin ve memurların ödediği vergiler olduğunu, bunlar dışında başka gelir kaynağının olmadığını görüyoruz. Bu sebepten dolayı hükümet, salgının kontrol altına alındığını, göstermelik önlemler olarak üretime ara vermiş kurumların tekrar çalışması gerektiğini söylüyor. Sonuçları nasıl olacak göreceğiz. Ülkenin bitik ekonomisini ve virüs salgınının sonuçlarını büyük ölçüde işçilere ödedecekler. Virüs nedeniyle eylem yapmanın

yasak olmasını fırsat bilip işçi haklarına saldırıp, tazminatlarımıza kadar göz dikecekler. Sendika ağalarının kırmızı çizgimiz dediği kıdem tazminatı için ne yapacaklarını az çok tahmin ediyoruz. Sosyal medyanın ne kadar güçlü

olduğunu düşünürsek, şimdiden sendikalara sosyal iletişim organlarından baskı yapalım, mücadele etmeye zorlayalım. Tofaş, yurt dışındaki malzeme tedarik eksikliğinden dolayı, Ramazan'da 25 gün ve sonrasında bayram dolayısıyla üretime ara verdi. Bayram bittikten sonra üretime tekrar devam edeceğiz. Binlerce çalışmanı olan bir fabrikada bir kişide virüs görülmesi halinde birçok çalışana, hatta ailelerine bile bulaşabilir. Çalışan işçilerin zaten psikolojileri bozuldu. Fabrikada üretime tam kapasite ile başlayacak olmak insanları tedirgin ediyor.

Bursa SCM fabrikasından bir işçi

Hem virüse hem kapitalizme karşı mücadele edip asalakları sırtımızdan indirelim!

Merhaba dostlar; ezilenler, sömürülenler, iş cinayetlerinde hayatını kaybedenler... İçinden geçtiğimiz bu süreç içerisinde kapitalizmin ne kadar acımasız bir sistem olduğunu bizzat yaşayarak anladık. Gece gündüz çalışıp zengin ettiğimiz işverenler bizim sayemizde son model arabalarla, yatlarla gezip tozuyorlar, villalarda oturup dünyanın her yerine tatile gidiyorlar. Devletin bütün imkanlarından yararlanıyorlar. Yetmiyor, en küçük bir sıkıntıda, maaşları kendi sermayelerinden değil yıllardır bizden ke-

silen işsizlik fonundan verirken bile kesinti yapıyorlar. Çeliğe şekil veren, gökdelenleri inşa eden, yolları ve köprüleri yapan biz; açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilen yine biz! Bizim zen-

giniğimizi sürekli yağmalayan ve işçilerimizi, köylülerimizi sömüren, ekonomimize sürekli kan kaybettiren, bizi geri bırakan bu asalak tayfasını sırtımızdan indirelim!

İstanbul Sultanbeyli'den bir metal işçisi

Haklarımızı vermeyecekler, biz birleşerek alacağız!

Merhabalar ben İstanbul'un Sultanbeyli ilçesinde bir metal fabrikasında çalışıyorum. Tüm insanlığı etkileyen Covid-19 salgını nedeniyle zor günler geçiriyoruz. Bu zor günlerde işçilerin hangi şartlarda çalıştırıldığını, işçi sağlığının ne kadar hiçe sayıldığını; patronların, sermayelerine insan sağlığından daha fazla önem verdiğini, hatıta kendi çıkarları için insan sağlığını

tamamen hiçe saydıklarını belirtmek isterim. Dışarıdan her ne kadar önlem alındığı belirtilse de, çalışma alanında "sosyal mesafe" kurallarına tamamen aykırı bir biçimde çalışıyoruz. Müdürler haftalarca izin kullanırken, biz işçiler için izin yapmak bir kenara, hakkımız olan izin günlerini, devletin açıkladığı zorunlu sokağa çıkma kısıtlaması günlerinden sayıyorlar. Bunla-

rın yanında bir de maaşlardan yapılan kesintiler var. Anlaşılacağı gibi işçi sınıfını, her zaman olduğu gibi bu zor günlerde de ezmeye çalışıyorlar. Biz işçi sınıfı olarak haklarımızı istemek yerine kendimiz almaya, gücümüzü göstermeye, yumruğumuzu patronların bu ölümcül düzenine indirmeye ant içtik. Çünkü birleşen işçiler asla yenilmezler!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

15-16 Haziran'ın açtığı yoldan ilerliyoruz

Merhaba yoldaşlar. 15-16 Haziran ruhuyla girdi sendikamız fabrikamıza. Haklarımız için işgal, grev, direniş diyerek, 3 gün 3 gecelik bir işgalin ardından patrona karşı zaferimizi kazandık ve sendikamızı fabrikaya soktuk. Sendikaya üye olmakla yetinmedik, sendikamızda sınıf mücadelecili anlayışı hâkim kılmak için mücadelemize devam ettik. Pandemi döneminde fabrikamızı durdurduk ve 15 gün boyunca ücretli idari izin hakkımızı kazandık. Bu kazanımlarımızın ardında 15-16 Haziran'ın büyük bir payı var. Bu kazanımlarımızı geçmişte mücadele eden işçilere borçluyuz. Onların bize açtığı bu mücadele dolu yoldan ilerleyerek bu kazanımları elde ettik ve daha nice kazanımları bu yoldan ilerleyerek elde edeceğiz. Bu yoldan dönmeden mücadelemize tüm işçi sınıfının çıkarları için devam edeceğiz. Yeni 15-16 Haziranlar için ileri.

Gebze Çayırova Boru'dan bir işçi

Kader, kısmet değil mücadele

Geçen akşam balkonda oturmuş caddeyi izliyordum. Yeğenim yanıma gelip direk "amca senin çalıştığın fabrikaya babamı almazlar mı babam işsiz" dedi. Donup kaldım, gözlerim doldu. İşsizliğin acı bir durum olduğu, yaşamının ne kadar zor olduğu küçük çocuğun gözlerinden anlaşılıyordu. İşçi olmak da zor, işsiz kalmak da zor. Dünya işçinin emek gücüyle ilerliyor, hayat ise işçinin alın teriyle devam ediyor. Tüm yaşanan sorunların faturası işçiye ödetilmesiyle birlikte sayısızca işçi dostlarımız işten çıkarılma durumuyla karşı karşıya geliyor. Liderler tarafından reklam amaçlı yardımlar yapılırken en ufak ayrıntıya kadar haberlerde anlatılıyor, ama bir vatandaşımız işten çıkartılırken ise çaresizce ortada bırakılıyor. Hak, adalet değer dedikleri kavram bunun neresinde? Kader, kısmet dediğimiz durumlara "mücadele" kavramını da eklemeyi unutmayalım.

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Arçelik demek sömürü demek

Arçelik, işçileri eze eze 2020 yılında da kârına kâr kattı. Koç Holding'in bu senenin ilk çeyreğindeki net kârı 3,5 milyar TL! Bunu biz değil, Koç holding yönetim kurulu üyesi Levent Çakıroğlu söyledi. Peki işçiler bu süreçte mesailere kalarak, kötü yemeklere mecbur bırakılarak, primleri yarı yarıya kesilip ezilirken işçinin yanında olması gereken Türk Metal ne yapıyor? Tabi ki (!) Arçelik patronundan yana tavırlarıyla yüzüstülüğün zirvesini yaşıyor! Bu duruma karşı işçiler haklı olarak sendikaya bu kötü koşulların ne zaman biteceğini sorduğu zaman temsilcilerin "yemeğini veriyorlar, suyunuzu veriyorlar, dışarıda bunca işsiz var, işiniz de var daha ne istiyorsunuz" cevaplarıyla karşılaşıyorlar. Unutmamalıyız, karşımızda örgütlü sermayedarlar var. Karşımızda bizim aidaatlarımızla sermayedarların her dediklerini yapan bir sendika var. Bu yüzüstülere karşı cevabımız "örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek" olmak zorunda.

Izmir Sunel tütün fabrikasından bir işçi

Virüs fırsatçılığı devam ediyor

Merhaba yoldaşlar, ben İzmir'den bir tütün fabrikasında depo personeli olarak çalışan bir emekçiyim. Depoda virüse karşı yeterli önlemler alınmamakta, ortalama 60 kişi yan yana, karşı karşıya çalışmak zorundayız. Hiçbir tedbir alınmadan uyduruk bir maske ile saatlerce çalışıyoruz. Fabrikanın sadece 1 yerine dezenfektan koymuşlar ama gidip onu kullanılabilene aşk olsun. 10 dakikalık bir yürüme mesafesinde ve kimsenin gidip elini temizleyecek 1 saniye vakti yok. Böyle zor zamanda bize fabrikanın daha çok destek çıkması, virüsle mücadele edebilmemiz

için maaşlarımızı günü gününe yatırması gerekirken, aksine bu ay iki kere ücretsiz izine çıkarıldık. Gerekçe depoda tütünün azalması diye söyleniyor ama bizler o depoda ne kadar tütün olduğunu, deponun ağzına kadar dolu olduğunu gözlerimizle görüyoruz. Ayrıca hafta sonu mesaisi ödememek için de hafta içinde hep fazladan çalıştırılıyor. Evet dünya olarak kötü bir zamandan geçiyoruz ama nedense bu hep bize yansıtılıyor. "Virüs var ücretsiz izine gidin", "kriz var idare edin", "fabrika zor zamanda geçiyor kötü yemek yiyin" ama

ne olursa olsun çalışmaya devam edin diyorlar. Bu yüzden en çok da böyle zamanlarda bir arada olmamız lazım. Elimizden alınmaya çalışılan haklarımızın peşini bırakmayalım, mücadele ederek yeni haklar kazanalım.

Bursa Migros Depo'dan bir işçi

Haksızlıklara karşı mücadele edip örgütlenelim!

Dünya Koronavirüs ile savaşırken işçi ve emekçi kesim bir sürü virüs ile savaşıyor. Bunlardan biri de sermayeye kapı kulluğu eden kişiler: amir, ustabaşı, bölüm sorumlusu vb. Bu kişiler patronlara yaranmak adına her türlü kanunsuzluğu yapmaktan çekinmiyor, işçiyi aleni tehditler ve mobbing

ile sindirmeye çalışıyorlar. Migros, depolarına sendika girmemesi için taşeron kullanmaktadır. Taşeron vasıtasıyla her türlü kanunsuzluğu yapan Migros, şimdilerde işlerin sakın gitmesinden dolayı taşeron yetkilileri vasıtasıyla, saniye saniye işçileri gözetleyip baskı altında tutarak, sudan sebeplerden "İhtar yazarım, 15 gün ücretsiz izine çıkarırım. Bitince tekrar 15 gün ücretsiz izine çıkarırım toplamda 4 kere bu şekilde yapar seni mahvederim" şeklinde tehditlerle kanunları çiğnemektedir. Buradan bütün emekçi yoldaşlarıma sesleniyorum patron ve uşaklarına karşı örgütlenelim!

lerden "İhtar yazarım, 15 gün ücretsiz izine çıkarırım. Bitince tekrar 15 gün ücretsiz izine çıkarırım toplamda 4 kere bu şekilde yapar seni mahvederim" şeklinde tehditlerle kanunları çiğnemektedir. Buradan bütün emekçi yoldaşlarıma sesleniyorum patron ve uşaklarına karşı örgütlenelim!

SF Trade direnişinden bir işçi

Sendikalı ve adaletli bir şekilde ekmeğimizi geri istiyoruz

Merhabalar ben SF TRADE direnişinden yazıyorum. Haksızlığa uğrayan dört kadınızdır. Hepimiz canımızı dişimize takıp çalıştık, yeri geldi haftada iki gün sabahçı kaldık. Kendi işimiz gibi sahiplenip SF TRADE'de çok emekler verdik. Ne yazık ki onlar bir çırpıda sendikaya üye olduk diye oyunlar çevirerek bizi işten çıkardı. İşten çıkarıldığımız gün beni odaya aldıklarında o kadar kötü oldum ki işten çıkarıldığımı duyunca "biz bunu hak etmedik" dedim. Çok ağladım, o kadar emek verdiğim iş yerim bize bunu nasıl yapar diye zoruma gitti. Biz bekliyorduk ki yanlarına çağırıp sendikaya neden üye oldunuz diye sorarlar ama onu bile yapmadılar. Bir kere daha bizlere zerre kadar

değer vermediklerini o an anladım. Ben iş yerinde defalarca prim ücretleri hakkında şefimle, ustamla, mühendisle konuştum ama hiçbir şey değişmedi. Kendi bölümümdenkilere, hatta yeni gelenlere bile işi ben öğretiyordum ama aldığımız paraya yapılan zam 10-20 lira oluyordu. Bu haksızlık, adaletsizlik değil de nedir? SF işçisi her şeyin farkındaydı ama insanlar ne yapsın işsizlik korkusu onları burada çalışmaya

zorladı. Biz de bu yüzden sendikayı getirmek istedik bu haksızlıklar adaletsizlikler çözülsün artık dedik. Bazı patron yanlıları birilerine güvenerek arkalarını yaslarlarken, biz gayet istekli ve verimli bir şekilde çalışıyorduk. Bizi o kadar yıpratıyorlar ve çalıştığımız yerde mutsuz hale getirdiler ki bizim tercihimiz bir kere daha sendika oldu. Biz sendikacı ve adaletli bir şekilde ekmeğimizi geri istiyoruz.

Ankara Büyükşehir Belediyesinden bir asfalt işçisi

Yönetim değişti, işçinin durumu değişmedi

Emekçi arkadaşlar merhaba, Ankara Büyükşehir Belediyesi Fen İşleri Daire Başkanlığında asfalt işçisi olarak çalışıyorum. 2019'da yapılan seçimlerden sonra binlerce çalışanın en büyük umudu şartların iyileştirilmesi idi. Fakat şartlar gittikçe berbat bir senaryoya doğru istikamet aldı. Şöför arkadaşlarımızın her sabah şehir dışındaki asfalt ocaklarında sebepsiz yere aç ve susuz, saatlerce, yeri geldiğinde akşama kadar bekletilmesini, yatırılmayan mesailer, bayram öncesi verilmesi gereken ama istedikleri ileri bir tarihte verilen ikramiyeleri ve yeni yönetimin yıldırma politikasını sineye çekmemizi bekliyorlar. Bu tarz geliş-

meler devam ederken Hak-İş'e bağlı olan Öz Taşıma-İş ise her zamanki pasifliğine büyük bir keyif ile devam ediyor. Salgın sürecindeki sokağa çıkma yasaklarının hemen hemen her gününde bizleri göreve çağırıp, bunun karşılığında yatacak olan mesailerle kandırdılar. Mesailerin ve ikramiyelerin yatması gereken ayda ise belediye başkanı Mansur Yavaş'ın yaptığı bir açıklama çalışanlar arasında büyük bir endişeye neden oldu. Ücretsiz izin ve gerekirse işçi çıkarmaya başlayacağından söz eden Yavaş, bu hamlesi ile işçilere yatırılmayan ikramiye ve mesailer gündemden kaldırmış oldu. Şu anda çalışanların birçoğun-

da "ikramiye ve mesailer bir kenarda dursun biz yeter ki işimizden olmayalım." düşüncesi hâkim. CHP, Ankara Belediyesinde yönetime geldiğinden itibaren "her an işinizden olabilirsiniz" psikolojisini dayatarak işçiler üzerinde tam anlamıyla bir hakimiyet kurma çabası içinde. Birimlerin başına getirdikleri amir ve müdürler, kabadayı profilli ürkütücü bir imaj çizme peşinde. Ancak, onlar ne kadar mafyavari ve tehditkâr bir yönetim anlayışı çizse de örgütlü ve sınıf mücadelesi bilincindeki emekçileri tarih boyunca yıldıramadılar ve yıldıramayacaklar.

Bursa Cargill işçileri

Tüm zorluklara rağmen mücadelemize ve direnişimize devam edeceğiz!

Yılmayan, direnen, hak arayan, çocuklarının yarını için mücadele eden 14 işçiyiz biz. Tek suçumuz insanca yaşamak istememiz ve bunun için Anayasal hakkımız olan örgütlenme ve sendikalaşma isteklerimiz için Tek Gıda-İş sendikasına üye olmamız. Sendikamıza üye olduğumuz için de işveren tarafından haksız yere işten atılan 14 emekçiyiz. Bırakıp gitmedik, zor olanı seçtik. Sendikamızla birlikte 2 yılı aşan bir mücadelenin içerisine girdik. Ama yanımızda sadece Tek Gıda-İş olmadı. Ziyaretçilerimiz, partiler, dernekler, duyarlı olan halktan kişiler de bizim ve Tek Gıda-İş'in yanında mücadeleye başladılar ve bir an olsun bizi bırakmadılar.

Bir tarafta dünya devi olan Cargill, diğer tarafta sendikası ile 14 emekçi ve bize destekleri-

ni esirgemeyen dostlarımız. Artık bizim için direniş zamanı bitti. Mücadelemizi eyleme dökme zamanı gelmiştir. Cargill'in yaptığı hatadan geri dönmemesi bize eylem hakkı doğurmuştur. Bizim Cargill'den maddi olarak bir talebimiz yok. Biz işimize geri dönmek istiyoruz. Bu saatten sonra mücadelemizden geri dönmeyiz. Her türlü bedel ödemeye hazırız. Kazanana kadar mücadelemize devam edeceğiz! Koronavirüs salgını bittikten sonra vakit kaybetmeden eylemlerimize başlayacağız. Birçok zorlukla karşılaşırsak da destekleriyle bizi bu salgın döneminde bile yalnız bırakmayan her daim yanımızda olan Devrimci İşçi Partili dostlarımıza çok teşekkür ederiz. Bizi sürekli ziyaret edip mücadelemizi desteklemeleri bize azim ve güç katıyor. Var olsun Emek dostlarımız!

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Biz birleşirsek güçlüyüz

Merhaba arkadaşlar bundan yaklaşık bir ay önce inşaatta çalışıyordum. Şimdi ise İstanbul Tuzla'da bir tersanede çalışıyorum. Her iki yerde de gözlemediğim şeyler şunlardı: patronlar ve devlet el ele, kol kolalar, biz işçilerin ne canını ne de sağlığını düşünüyorlar. Düşündükleri tek şey paralarıdır. Alınan önlemler sadece kâğıt üstün-

de prosedür gereğidir. Yani ceza alamamak ve paralarını kaybetmemek için, sadece o kadar. Demek istediğim gelin bütün işçiler birleşelim, birbirimizi düşünelim, birleşmeden gelen gücü kuvveti onlara gösterebiliriz. Arkadaşlar şunu unutmayın, din, dil, ırk kardeşliği yoktur sadece ezilen sınıf kardeşliği vardır.

Darıca Vip Giyim fabrikasından bir göçmen işçi

Vip Giyim'de patron göçmen işçilerin haklarını gasp ediyor

Patron biz göçmen işçilere Mayıs ayı için "aynı yardım" adı altında 550 lira ve alışveriş çeki olarak 350 lira vererek, bizi aylık 900 liraya mahkûm etti. Salgın hastalık öncesi en az asgari ücret alıyorduk. Şu an ki durumda ise büyük bir gelir kaybına uğradık. Patron, biz göçmen işçileri zaten "çirak" adı altında çalıştırıp sigortalarını yatırmazken, salgın döneminde de büyük bir vurgun yaparak 100 kadar göçmen işçi üzerinden kârını yükseltti. Fabrikada buna tepki

gösterdiğimizde ise patron bizlere, bizi açlıktan kurtardığını ve devletin zaten kendilerine yardım etmediğini söylüyor.

Bizi bu ücrete mahkûm ederek çok vicdanlı davrandığını sanan patron, göçmen işçilerin tepkisini çekmeye devam ediyor. Ülkemizden uzak yaşamamızı fırsat bilerek böyle davranıldığı belli. Ama bizler gibi sömürülen, gelir kaybına uğrayan Türk işçi kardeşlerimizle, haklarımız için mücadele vermek patron için iyi bir ders olacaktır.

Bilecik'ten bir yol işçisi

Koşulları değiştirmek elimizde, mücadelede!

Merhaba yoldaşlar, ben il özel idarede geçici işçi statüsünde çalışan bir yol işçisiyim. Normalde haziran ayında yapılması gereken toplu sözleşmemiz Eylül ayına ertelendi. Bu durumda bizim kadroya geçme ihtimalimiz de 2 ay ertelenmiş oldu. Toplu sözleşmeyi pandemi nedeniyle 2 ay erteliyorlar ancak işçinin yol yapmasına gelince herhangi bir erteleme göremiyoruz. Ertelenen sınavların tarihleri turizm nedeniyle geri çekiliyor, şehirlerarası yolculuklar başlıyor, plajlar

açılıyor yani salgın tehlikesi devam ederken hayatı normale döndürüyorlar ama bizim sözleşmemizi 2 ay ertelemekten geri durmuyorlar. Zaten çok sağlıklı koşullarda çalışmıyoruz bir de üstüne pandemi eklenince daha ağır koşullarda çalışmak zorunda kaldık. Bu koşullardan kurtulmanın yolu mücadeleden geçiyor. Bu mücadele tüm Türkiye işçi sınıfının mücadelesidir. Hep birlikte örgütlenip mücadele etmeliyiz!

Mustafa Kemal Coşkun

İşçi sınıfının tarihinden -1: Kozlu

10 Mart 1965 Çarşamba günü, Zonguldak'ın Gelik beldesinde çalışan maden işçileri, kıdem, ehliyet ve liyakat zammının uygun olarak verilmemesi, ayrıca işçilere uygulanan dayak, küfür, baskı üzerine bir direniş başlatırlar. Direniş kısa sürede Karadon, Kilimli, Kozlu ve Asma bölgelelerine yayılır. İşçiler iş bırakır ve ocağa girmeyi reddederler. Ancak işçilerin kent merkezine yürüme istekleri engellenir. Bu kez Çaydamar işçileri harekete geçer ve yöneticiler işçilerin arasına girerek onları yatıştırırlar.

Ancak ertesi gün, 11 Mart günü, Kozlu'da başlayan direniş tüm bölgeye yayılır. İşçileri yatıştırma girişimleri sonuç vermez. O sırada vali ve bir askeri birlik ocağa gelir. Vali, "devletin temsilcisi olarak" geldiğini belirterek işçilerin kurduğu barikadı yarmak ister. İşçiler buna izin vermez ve itiş kakış sırasında vali birkaç darbe alır ve ön taraftaki işçilerden biri, inzibatlarca arabaya bindirilerek kaçırılır. İşçiler arkadaşlarını almak için harekete geçerler. Vali, askerlere havaya ateş açılması emrini verir. Askerin ateş açması üzerine işçiler de ellerine geçirdikleri taş ve sopaları fırlatmaya başlar. Ortalık karışır, asker geri çekilirken de ateş devam eder. İki jandarma kurşunu, bir işçinin olay yerinde, diğerinin kaldırıldığı hastanede ölümüne neden olur. Ölenlerden biri *Satılmış Tepe*, diğeri *Mehmet Çavdar* isimli iki maden işçisidir. Bunun üzerine jandarma ve polis olay yerinden tamamen çekilir. Olaylar sırasında on işçi mermiyle, 12 asker de taş ve sopalarla yaralanmıştır. O döneme tanıklık etmiş bir gazeteci olay sonrası gözlemlerini şöyle anlatır:

Barikadı ilk yaran ben oldum. Saat 14 sıralarıydı. Boynumda bir fotoğraf makinesi, ağır ağır tek başıma işçilere doğru gidiyordum. İri-yarı, uzun boylu iki işçi yanıma yaklaştılar ve 'nereye?' diye sordular. 'Gazeteciyim' dedim. 'Gel, gör' dediler... 'Gel gör, ne hale soktular bizi!' Sonra eklediler. 'Resim mi çekeceksin, gel çek'. Yerde bir işçi kanlar içinde yatıyordu. Yüzü gözü görünmez bir haldeydi. Ölmüştü. Üzerinde Türk bayrağı vardı.¹

Üzüntü ve acı içindeki işçiler cenazelerini vermezler. Bakanlar kurulu olay bölgesine iki jet uçağı gönderir. Alçaktan uçan jetler işçilere beyanname atar. Hükümet Kozlu olaylarının radyodan verilmesini yasaklar (1991 grevinde de aynı yöntem uygulanacaktır). Aynı gün birkaç bakan ve milletvekili Kozlu'ya gelir. İşçilere haklarında hiçbir soruşturma yapılmayacağı güvencesini vererek direnişin sona ermesini sağlarlar.

Ancak mesele burada kapanmayacaktır, zira olaylar bölgede uzun yıllardır örgütlü olan Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nın bilgi ve denetimi dışında gerçekleşmiştir. İşçiler, daha önce pek çok kez yaptıkları ve daha sonra da yapacakları gibi, bir kez daha Türk-İş'e rağmen eyleme kalkışmış ve sendikadan daha ileri bir tutum sergilemişlerdir. Zonguldak Maden-İş sendikası başkanı ve genel sekreteri 17 Mart'ta başbakana bir mektup yazarak, "kanlı olaylara zemin hazırlanmasına sebebiyet veren" kişinin eski bir sendika başkanı olduğu yönünde ihbarda bulunacaktır.² Bürokratikleşmiş bir sendikal yapıdan başka bir şey beklenmeyeceğini anlayan kimi işçiler, bu olayın da tetiklemeyle ileride DİSK'i kuracaktır.

İşçilerin toplumsal düzeni değiştirmeye ve daha insanca yaşamaya yönelik gerçekleştirdikleri eylemlerini "kanlı olaylara sebep olması" bahanesiyle suçlayan bu anlayış, Blanqui'nin "kurbanlar ilk kez cellat olarak gösterilmiyor" sözlerini hatırlatacaktır.

¹ Hamit Kalyoncu. *Kömürde Açan Çiçek*, Ankara: Pervaz Yayınları, 2005.

² Aziz Çelik. (2018). "DİSK'in Kuruluş ve Varoluş Yılları (1966-1970)", *Çalışma ve Toplum*, 2018/2.

Salgın fırsatçısı patronlara karşı Birleşik İşçi Cephesi gerek

Koronavirüs salgınıyla birlikte sınıf mücadelesi daha belirgin ve keskin bir hâl aldı. Patronlar, hükümetle iş birliği içinde işçi sınıfına saldırılarını hızlandırdılar.

Patronlar ücret ve tazminat ödemekten kurtuldu, işçiler gelirlerinden oldu

İlk saldırı kısa çalışma ödeneğiyle geldi. Salgından bu yana kısa çalışmaya sokulan 3 milyon işçi gelir kaybına uğradı. Bunlara ek olarak, hükümet, yine patronları kollamak için "işten çıkarmaları yasakladık" diyerek ücretsiz iznin önünü açtı. Bu düzenlemenin, işçileri 1.170 liralık sefalet ücretine mahkûm edip, istifaya zorlamaktan başka bir amacı yok. Böylece patronların sırtındaki kıdem ve ihbar tazminatı yükü de ortadan kalkmış oldu. Ayrıca 25/2 olarak bilinen patronların "ahlâk ve iyi niyet kurallarına uymama" bahanesiyle tazminatsız işten çıkarmalarına olanak veren madde, bu düzenlemenin kapsamının dışında bırakıldı.

Salgın fırsatçılığı ile esneklik saldırısı

AKP iktidarı sermaye ile birlikte salgını esnek çalışma uygulamalarını yerleştirmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Kısa çalışma, evden çalışma derken salgın dönemindeki iş saati kayıplarını, ücretsiz mesailerle işçilerin burbundan getirmek için telafi çalışma süresini dört aya çıkardılar. Bu, salgın döneminde zorunluluklar maskesi altında dayatılan esnek çalışmanın sürekli hâle gelmesi demek olacaktır.

MÜSİAD'ın çalışma kampları önerisi

Patronlar yasal düzenlemelerle haklarımızı saldırırken bir yandan da iş yerlerinde ve sanayi bölgelerinde yeni düzenlemelere gidiyorlar. MÜSİAD "İzole üretim üsleri" adında bir proje geliştirdiğini duyurdu. İçerisinde 1.000 ailenin ve 4.500 kişinin kalabileceği yaşam alanı ve meslek lisesi gibi eğitim kurumlarının da bulunacağı bu üsler herhangi bir olağanüstü durumda kapılarını kapatarak izole hâle gelecek. MÜSİAD'ın açıklamasında da çok açık bir şekilde söylediği gibi projenin hedefi "olası her türlü afet ve salgında üretim-ticaret ve tedarik zincirinin bozulmadan devam etmesi." Yani hedef ne işçinin sağlığını korumak ne de salgınla mücadele etmek, hedef sadece kâr etmek.

MESS işçilere tasma takmaya çalışıyor

Patronların bir diğer örgütü MESS ise geliştirdiği MESS-SAFE adlı uygulamayla işçilere tasma takmanın

peşinde. MESS'in açıklamasında işçilerin boyunlarına veya kemerlerine takacakları cihazlar ile aralarındaki sosyal mesafenin ölçüleceği ve sosyal mesafe kuralları ihlâl edilince cihazın uyarı vereceği belirtiliyor. Her ne kadar ilk aşamada konum takibi yapılmayacağı, sadece sosyal mesafenin ölçüleceği söylene de tuvalet ve mola alanlarına yerleştirilecek bluetooth alıcılarıyla konum takibi yapmak patronlar için çok kolay hâle gelecek. İşçinin mola alanında, tuvalette ne kadar zaman geçirdiğini bilebilecekler. Yine MESS-SAFE projesi kapsamında iş yerlerine yüz tanıma sistemi olan akıllı kameralar yerleştirilecek. Şeflerin, çavuşların, müdürlerin baskı ve mobbing uygulamalarına ek olarak bir de patronun gözü her an işçinin üzerinde olacak.

Çözüm birleşik işçi cephesi

Bütün bu saldırılar gösteriyor ki Koronavirüs salgını da sınıf mücadelesinden bağımsız değil. Aynı gayrı demeden, birleşik işçi cephesini inşa etmek ve bu saldırılara karşı topyekün mücadele etmek zorundayız.

Emekçinin Sözü

Tehdit ve baskı var ama önlem yok!

Merhaba, ben Ankara'da özel bir engelli bakım merkezinde sosyal çalışmacı olarak görev yapıyorum. Koronavirüs salgınından biz sosyal hizmet emekçileri de nasibimizi aldık. Salgının ortaya çıkmasının ardından çalıştığım kurumda neredeyse hiçbir somut önlem alınmadı. Kurumun bağlı olduğu Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının koruyucu-önleyici tedbirlere ilişkin yazıları kağıt üzerinde kaldı. Zaten bakanlık da tedbirlere uyulup uyulmadığının arkasını aramadı.

Bakanlık ile olan yazışmalarda bu süreçte patronun "eksik eleman" çalıştırabileceği, bu nedenle herhangi bir yaptırıma tâbi tutulmayacağı belirtiliyordu. Haliyle bu durum 156 engellinin kaldığı çalıştığım yerde iş yükümüzü arttırdı, mesleki görev ve sorumluluklarımızın dışında iş-

ler yapmaya zorlandık. 1 Nisan'dan itibaren bakanlığın talimatları doğrultusunda kapalı vardiya sistemine geçtik. Bakanlıkça 7, 10, 14 gün olarak belirlenen vardiya süreleri bizde en az 15 gün oldu. Koruyucu ekipmansız, hatta maskesiz, temel ihtiyaçlarımızın dahi karşılanmadığı bir ortamda koyun koyuna yatmaya mecbur bırakıldık. Bir de üstüne kurumda pozitif vakanın ortaya çıkmasıyla, ilk vardiyamızın ardından izolasyon için evimizdeyken bakanlık ve patronun baskıları ve tehditleriyle zorla göreve çağırıldık. Eğer çalışmayı kabul etmezsek hem kamuda hem özel sektörde iş bulamayacağımız söylendi. On ikişer saatlik vardiyalarımız fiili olarak yirmi dört saate çıkarıldı. Tabii biz bu süreçte emek harcarken patron tam iki ay boyunca kuruluşun önünden bile geçme-

di. Hatta pozitif vakaların ardından kuruluş karantinaya alınca İlçe Sağlık Müdürlüğü'nün kararıyla dışarıya çıkışımız yasaklandı. Artık çok yorulan bizler izolasyon için gitmek isteyince patron bizi hain ilan edip "savaşta cepheyi terk eden erlere" benzetti.

Bizleri tehditlerle, baskılarla üç kuruşa tamah ettirmeye çalışıyor. Onların baskılarına da tehditlerine de sınıfımızı bilerek birlikte ses çıkaralım. Biz evde kalamayanlar olarak mücadelemizi nefes aldığımız her yere taşıyalım. Arazi olan patronları da patronların düzenini de mücadele-mizle alaşağı edip işçilerin iktidarını kuralım!

Ankara'dan sosyal hizmet emekçisi

Hastane Salgın İzlem Komitesi üyeleri Keyfiyete, haksızlığa panzehir olarak hastane komiteleri

Herkese merhaba. Biz Bahçelievler Devlet Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileriyiz. Pandemi sebebiyle bu hastaneye geldiğimiz günden beri çok büyük sıkıntılar yaşadık, yaşamaya da devam ediyoruz. Sorunlarımızla baş edebilmek için sürekli olarak yöneticilerle tartışıp kavga etmek zorunda kalıyoruz. Biz bu şekilde büyüyen sorunlarımıza çözüm bulamayınca hastanemizde Salgın İzlem Komitesi kurarak örgütlü biçimde sorunlara müdahale etmeye başladık.

Salgın komitemizi kurup toplantılarımızı düzenli yapmaya başladık ve komitemize hastaneden ciddi teveccüh olduğunu gördük. Komitemiz vasıtasıyla hastanenin birçok birimine ulaşmayı başardık. Bir yandan salgınla ilgili yönetimin yapması gerekenler konusunda mücadele ederken bir yandan da keyfi ve baskıcı tutumlarına karşı direnç göstermeye çalışıyoruz.

Sağlık Bakanlığı ve hükümetin yanlış pandemi yönetimi yetmiyormuş gibi üstüne bir de bitmesi gereken görevlendirmeler hiçbir planlama yapılmadan uzatıldı. Bizim hastanemizde de durum aynı oldu. Mayıs sonu itibarıyla görevlendirmelerin bitmesini beklerken yönetimden gelen haberlerle motivasyonumuz bir anda düştü.

Pandemi döneminde savaşın en ön safhasında mücadele eden biz sağlık emekçileri dinlendirilmeden fazla mesai yaptırılarak ve 24 saate varan

nöbetler tutturularak ailelerimizden, sevdiklerimizden uzak çalıştık. Zaman zaman ekipmansız cepheye gönderilmeye çalışıldık. Bu süreçte ne yönetimin ne de onların başımıza diktiği sorumluların üzerimizdeki baskısı azaldı. Pandemi boyunca ve pandemi bahanesiyle özlük haklarımız çok fazla suistimal edildi. Görevlendirmelerin uzatılması keyfi bir uygulamaya dönüşerek suistimalin başka bir aşaması olarak karşımıza çıktı. Mantık açıkça şu oldu: "Pandemide her şey mübah-tır!"

Salgında olması gereken çalışma düzeni sağlıkçıların dönüşümlü olarak çalıştırılmasıyla bizde bu durum durmaksızın çalışma şeklinde uygulandı. İki ay için çıkan görevlendirme zaten çok uzunken iki ay daha uzatılması insafsızca olması bir yana insanca çalışma şartlarına da aykırı. Pandemide bile kayırmaların olduğunu, sahada hiç çalışmayan kişilerin olduğunu biliyoruz.

Salgın komitesi olarak bu konuyu derhâl gündemimize alarak birkaç saat içinde birimlerde örgütlenerek yönetime bu olayı taşıma kararı aldık. Mesai bitmeden hem kendi hastanemizin hem de görevlendirildiğimiz hastanenin bakım hizmetleri müdürlüğüne gittik ve toplu şekilde tepkimizi koyduk. Yönetim tabii ki bizi bağırma basmadı, hatta bizi azarlamaya kalktı fakat örgütlü tutumumuz sayesinde geri adım

atmak zorunda kaldılar. Biz yönetimin odasından çıktığımızda görevlendirilmelerin sonlandırılması için sicil birimi ile telefon görüşmeleri yaptıklarını gördük ve birkaç saat içinde ilişkimiz kesildi. Bir sonraki görevlendirilecek ekip ise daha önce pandemide sahaya hiç çıkmamış sağlıkçılardan belirlendi. Salgın komitesi dışında olup komiteyle birlikte hareket eden tüm arkadaşlarımız örgütlü hareket edilerek sonuç alınabileceğini gördü ve bunu sözel olarak ifade etti.

Bundan sonraki bir yıl içinde hastanelerde pandemi prosedürü uygulanacak ve pandemi prosedüründe çalıştırılacağız. Bunu biliyoruz ve tüm sağlık emekçileri arkadaşlarımıza buradan çağrımızı yapıyoruz: Hastanelerinizde salgın komiteleri kurun, haklarınızı savunmayan, iktidar güdümlü sendikalarından istifa edin, örgütlenin. Unutmayalım ki ancak örgütlenerek haklarımızı alabiliriz!

İstibdad meslek birliklerine saldırıyor, patronlar ellerini ovuşturuyor

Diyanet'in ayrımcı açıklamalarını eleştiren barolara Nisan ayında soruşturmalar açılmış, iktidar sözcüleri tarafından hedef gösterilmişlerdi. Cumhurbaşkanı da "barolar ve tabip odaları başta olmak üzere" meslek örgütlerinin yapılarının değiştirilmesi gerektiği yönünde açıklamalar yapmıştı. Çok geçmeden önceki yıllarda da gündeme getirilen ancak geri çekilen meslek odaları ve barolara yönelik yasa tasarısının tekrar raftan indirildiğini öğrendik. Koronavirüs salgını, işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı gibi acil sorunlar dururken Haziran ayında meclisteki ilk gündemlerden biri bu yasa tasarısı olacak.

Saldırı paketinde neler var?

Gündeme getirilen tasarı, seçimlerle ele geçiremedikleri bu örgütlerin yetkilerini kısıtlamak, bakanlığın odalar üzerinde denetimini genişletmek ve seçim sistemine müdahale gibi kapsamlı değişiklikler içeriyor.

Tasarıda önerilen değişikliklerden ilk göze çarpan, meslek örgütlerinin görev tanımının "gerekli gördüğü bütün teşebbüs ve faaliyetlerde bulunmak" yerine "amaçları doğrultusunda teşebbüs ve faaliyetlerde bulunmak" şeklinde bir ifade değişikliği ile daraltılması. Bununla odaların iş cinayetleri, kentsel dönüşüm gibi toplumsal meselelerde söz söylemesini engellemek amaçlanıyor.

İkinci göze çarpan değişiklik ise odaların temel faaliyetlerinden olan mesleki denetimin kısıtlanması. Değişiklikle odaların, mesleki alanlarındaki plan, proje vb. işler için içerik denetimini yapması tamamen yasaklanırken, meslek disiplinine dair denetimlerde de mali yükümlülük getirmesi engelleniyor. Böylece odanın hem temel kamusal görevi hem de gelir kaynaklarından biri ortadan kaldırılmış oluyor.

Tasarı, temsiliyet ve delege statülerini de yeniden düzenleyerek, oda seçimlerinde yıllardır azınlıkta kalan iktidara yakın oluşumların yönetime girmelerinin önünü açmak için nisbi seçim sistemi getiriyor.

Taslaktaki en önemli değişikliklerden biri de bakanlık denetiminin genişletilmesi. Bakanlık, ihbar, şikâyet vb. üzerine soruşturma açma, oda personelini ve seçimle göre-

ve gelmiş oda yönetimini görevden alma, yerine kayıym atama gibi geniş yetkilerle donatılıyor.

İstibdad ve sermayeye karşı ekmek ve hürriyet mücadelesini birlikte yükseltelim

Odalara işleme hale getirmeyi amaçlayan bu saldırı paketi elbette siyasi iktidarın bu örgütler üzerindeki denetimini arttırmak kadar patronların çıkarlarını da gözetiyor. Türk Tabipler Birliği, sağlıkta dönüşüme ve ticarileşmeye karşı herkes için ücretsiz ve eşit sağlık hizmetini savunuyor. Barolar, istibdad rejiminin keyfiliklerine ve patronların hukuksuzluklarına itiraz ediyor. TMMOB, özelleştirmeler, taşeronlaşma, iş cinayetleri, doğa ve kent talanı gibi birçok konuda sermayeye ve iktidara karşı davalar açıyor, sesini yükseltiyor. Bu örnekler, sermayenin sınırsız sömürü ve talanı hız kazanırken, bir Cumhuriyetçülüğü rejimi olan istibdadın, buna karşı toplumun çıkarlarını gözeterek mücadele eden kamucu kurumlara neden saldırdığını da gösteriyor. Burada TMMOB'a düşen görev, yüzünü sınıf mücadelesine dönerek üyesini örgütlemek, mücadeleciler ve anti-emperyalist geleneğini hatırlamak, istibdada karşı hürriyet kavgasını emekçilerin ekmek mücadelesiyle birleştirmektir.

Levent Dölek

Erdoğanlı Babacanlı yıllar... "Yok birbirimizden farkımız biz Osmanlı bankasıyız!"

Ali Babacan yeni partisini kurduktan sonra AKP hükümetinde görev aldığı yılları göklere çıkartıp kendisinden sonraki dönem için Erdoğan'a verip veriyor. Erdoğan da cevabı veriyor: "Başbakanlığım döneminde görev verdiğim bazı kişiler şimdi farklı bir şekilde bize saldırıyor. Yahu sen bakansın. Başbakanı onay almadan sen o adımı atabilir misin? Kime yutturuyorsun?" Erdoğan ve Babacan o yılları bir türlü paylaşmıyor. Biz de diyoruz ki siz ikiniz bir olup işçinin emekçinin haklarına saldırdığınız, çiftçiye perişan ettiğiniz, milletin birikimlerini peşkeş çektiğiniz o kara yılları bir başarı hikâyesi olarak kime yutturuyorsunuz?

Babacan, Erdoğan'ın ekonomiden sorumlu ilk bakanıydı. 2002'den 2015'e kadar 2 yıllık Dışişleri Bakanlığı (2007-2009) hariç bu görevi yürüttü. Erdoğan ve Babacan'ın ilk icraatı 2003 yılında adı "kölelik yasası"na çıkan; belirli süreli, kısmi süreli, çağrı üzerine çalışma, çalışma sürelerinin denkleştirilmesi ile esnek çalışma uygulamalarını yasalaştıran, 30 kişinin altındaki işyerlerinde iş güvencesi hükümlerini geçersizleştiren, taşeron zulmüne kapıları ardına kadar açan, 350 bin olan taşeron işçi sayısını yıllar içinde 2 milyona çıkartan 4857 sayılı İş Kanunu'nu geçirmek oldu. Soma'da 301 madenciyi katleden, hâlâ daha madenlerde, inşaatlarda, tersanelerde cinayetlerine devam eden bu taşeron sistemini elbirliği ile kurdular.

Ardından özelleştirmede gaza basıldı. Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş, Koç-Shell ortaklığına peşkeş çekildi. Tüpraş'ın 2,5 yıllık kârı karşılığı bir meblağ ile ihale bağlandığında Babacan, "piyasa şartlarında oluşan fiyat doğru fiyattır" deyip geçmişti. Danıştay ihaleyi iptal etti. Babacan bugünlerde hukukun üstünlüğü laflarını dilinden düşürmüyor ya... Aynı Babacan hukukun sermayenin çıkarlarının altında paspas edilmesinde Erdoğan'la başrolü paylaştı. Danıştay kararı "fiili imkânsızlık" nedeniyle uygulanmadı. Koç ve Shell atı alıp Üsküdar'ı geçmişti.

Petkimler, Sümerbanklar, Tekeller, madenler, limanlar... Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın lafıyla hep birlikte "babalar gibi sattılar". Türk Telekom'u Lübnanlı Ojer'e 6,5 milyar dolara peşkeş çeken de Erdoğan ve Babacan'dı. Ojer verdiği parayı 9 yılda çıkartıp kurumun içini boşalttıktan sonra, geçtiğimiz yıl 20 milyar dolar borçla devletin kucağına geri bıraktı. Babacan, 2015'te görevi bıraktığında sigortacılık sektörünün yüzde 70'i, bankacılığın yüzde 50'si, akaryakıtın yüzde 65'i yabancı sermayenin elindeydi. Tarımda İMF'nin ve AB'nin talimatlarıyla çiftçiye tekelere ezdirdiler, tefecinin zulmüne terk ettiler, yabancı tohum mahkûm ettiler. Bugün yerli araba üreteceğiz masalları anlatıyorlar ama vaktiyle el ele verip memleketi yüzde yüz yerli ekmek bile üretemez duruma getirdiler. Ey Babacan! "Başbakanı onay almadan sen o adınımları atabilir misin? Kime yutturuyorsun?"

Paradan altı sıfır atılmasına gelince... Peki işçinin emekçinin sofrasındaki et, süt, yumurta, peynirin gramajından atılan sıfırlar ne olacak? Talebi kısırsanız yani halkı fakirleştirirseniz enflasyonu da düşürürsünüz, altı sıfır da atarsınız. Mesele faturayı kimin ödediği? Altı sıfır atarken de enflasyon tekrar yükselişe geçtiğinde de faturayı emekçi halka ödettiniz. Gelelim Türkiye ekonomisinin büyüme oranlarına... Yabancı sermayeye, sıcak paraya müptela ettiğiniz, büyürken bile istihdam yaratmayan, hele 2008-2009 gibi ekonomik kriz dönemlerinde milyonlarca yeni işsiz yaratan ekonominin başarılı olduğunu kime yutturuyorsunuz? 2008 krizinden sonra ABD'nin bastığı dolarları yüksek faizle ülkeye çekip bu büyük yalanı birkaç yıl daha sürdürdünüz. Sonunda ekonominin büyümediği, balon gibi şiştiği büyük bir gürültüyle patlayınca ortaya çıktı. Babacan ve Erdoğan, eserinizle gurur duyabilirsiniz!

Türkiye'nin İngiliz ve Fransız emperyalizminin boyunduruğunda yarı sömürgeleştirilmesinin simgesi olan Osmanlı Bankası'nın 2001'de kapanmadan önceki reklam sloganını hatırlıyor insan... Erdoğan ve Babacan ikilisine cuk oturuyor: "Yok aslında birbirimizden farkımız ama biz Osmanlı Bankasıyız!"

Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin doruğu 15-16 Haziran ayaklanması 50 yaşında

1960'lı yıllar Türkiye'de işçi sınıfının, eylemleri ile gücünü hissettirdiği, özgüven kazandığı yıllardı. 1961 Saraçhane mitingiyle başlayan, 1963'te grev ve toplu sözleşme hakkını fiili Kavel grevi ile yasalara yazdıran, sonrasında Paşabahçe ve birçok fabrikada grevler örgütleyen, 1968'de Derby'de başlayan ve Singer, Gamak, Sungurlar, Demirdöküm gibi fabrikalarda devam eden işgal dalgasına imza atan işçi sınıfı, siyasetin merkezine oturmaya başlamıştı. Türk-İş'in uzlaşmacı çizgisi karşısında bu mücadeleler içinde cisimleşen ve 1967 yılında kuru DİSK, işçi sınıfı için bir mücadele odağı haline gelince, sermaye harekete geçmiş, Demirel'in Adalet Partisi hükümeti 1970 Haziran'ında "DİSK'in çanına ot tıkama" amacıyla meclise sendikalar yasasında değişiklik içeren bir yasa tasarısı getirmişti. 15-16

Haziran ayaklanmasının fitilini ateşleyen, işte bu yasa tasarısı ve tasarının CHP'nin de oyları ile meclisten geçmesi oldu.

14 Haziran'da DİSK, Genel Temsilciler Meclisi'ni topladı ve İstanbul'un çeşitli noktalarından merkeze doğru kısa yürüyüşler yapma kararı aldı. DİSK'in bu kararı sonucunda 15 Haziran'da başlayan eylemler Türk-İş'e üye işçilerin de yoğun katılımıyla bir anda iki güne yayılan büyük bir ayaklanmaya dönüştü. O ana kadar iş yerlerinde ayrı ayrı gerçekleşen eylemler artık sokaklarda birleşiyor, işçi sınıfı yasal sınırları aşarak iktidara sarsıcı kuvvetini gösteriyordu. Şehrin önemli bölgelerini kontrol altına alarak kent merkezine doğru akan on binlerce işçi, önüne konulan tüm barikatları yıktığında hükümet çareyi sıkıyönetim ilân etmekte buldu. DİSK yönetimi, artık Temsilciler Meclisi'nde

aldığı kararların ötesine geçen eylemlerin şiddetinden, işçi sınıfının militanlığından ürkererek eylemleri kontrol altına almaya çalıştı. İşçileri eylemlere son vermeye çağırdı. Bu çağrı, ilerici bir rol oynasa bile bürokrasinin sol kanadının da belirleyici anlarda mücadelenin önünde fren rolü oynayacağı gerçeğini bir kez daha gösteriyordu. Eylemler sıkıyönetim tedbirleri ile, baskı ve tutuklamalarla ve bürokrasinin de devreye girmesi ile kontrol altına alınsa da yarattığı korku, meclisten neredeyse oy birliği ile geçen bir yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesini sağladı. İşçi sınıfı, masaya yumruğunu vurmuş ve örgütlenme hakkına dokunan yasayı ayaklarının altında ezmişti.

İşçi sınıfı mutlaka yeni 15-16 Haziranlar yaratacak! Bugün işçi sınıfının önünde duran görev, sendikaları yeni 15-16

İşçilerin gözünden 15-16 Haziran

14 Haziran Merter toplantısı

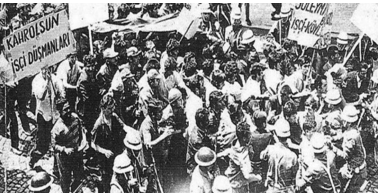
14 Haziran günü DİSK yönetiminin çağrısı üzerine DİSK'e bağlı sendikaların bölge temsilcileri ve fabrikalardaki baştemsilciler ve temsilciler Lastik-İş sendikasının İstanbul Merter'deki binasının toplantı salonunda bir araya geldiler. 800 kişinin katıldığı bu toplantıda büyük bir heyecan içinde mücadelenin biçimleri tartışıldı, sonunda alınan kararlar dakikalarca ayakta alkışlandı. 15-16 Haziran'ın genelkurmayı bu toplantı idi!

Arçelik baştemsilcisi: "Türk İşçisinin Kurtuluş Savaşı!"

2.500 kişinin çalıştığı Arçelik fabrikasının baştemsilcisinin konuşmasından: "Arkadaşlar, 1970 senesi Türk işçisinin bilinçlenme uyanma senesidir. Arkadaşlar, icap ederse o Türk-İş'i ortadan kaldıracamız, iktidarı ortadan kaldıracamız, bizler bir kahve içmeye paramız olmaz iken alın terimizi sömüren işverenle işbirliği o çoban sülü denen kişi bu akşam Hilton'larda Boğaz'larda eğlenmektedir. Arkadaşlar, onlar orda Viski içerken biz 15 kuruşluk bir Terkoz suyunu dahi bulamıyoruz. 2.500 kişi olarak yarın sabahtan itibaren savaşa hazırız arkadaşlar. Bugün alınan bu Türk İşçisinin Kurtuluş savaşı için alınan kararı sabırsızlıkla bekleyen Arçelik işçisine ilk müjdeyi vermeye hazır ve yarından itibaren ölümse ölüm, direnme ise direnme, yürüyüş ise yürüyüş, hükümet basma ise hükümeti basma, Türk-İş'i ortadan kaldırmaksa... hazırız arkadaşlar."

"Devlet de bir patrondur!"

Lastik-İş'in Vinylex fabrikasından bir temsilci konuşmasında şöyle diyordu: "Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu [Türk-İş] uzun zamandan beri patronek yana çalışmaktadır, patronla elele vermiştir. Devlet de bir patrondur, devletle beraber sırt sırta vermiş vaziyettedir."

"Amerikan köpeğidir bunlar"

Gıda-İş'in örgütlü olduğu bir ün fabrikasının baştemsilcisi de DİSK'i ortadan kaldırmayı amaçlayan yasa mecliste oylanırken hazır bulunan az sayıda milletvekili için şunları söylüyordu: "...icap ederse öldüreceğiz, öleceğiz. 32 tane milletvekili değil bizim başımıza köpek getirmişler. Bizim başımıza köpek getirmişler, bu köpekleri kaldırmaya çalışacağız. Amerikan köpeğidir bunlar." (Aslında 32 sayılı işçilerdeki bir yanlış izlenimdir. Oylamaya 230 milletvekili katılmıştır.)

Faruk Pekin: "Cıvıl cıvıl yaşayan işçi mahalleleri var"

Faruk Pekin hem Maden-İş'te hem DİSK'te uzun yıllar boyunca uzmanlık yaptı. DİSK yöneticileri ile birlikte 12 Eylül'ün hapishane deneyimini yaşadı. 15-16 Haziran'da, Maden-İş'te olayları içinden yaşadı. Devrimci Marksizm'in 15-16 Haziran'ın 50. yıldönümü vesilesiyle yayınlanacak olan 43.sayısına verdiği mülakatta şöyle diyor:

"...cıvıl cıvıl yaşayan işçi mahalleleri var. O işçi mahallerinin çalışma tarzı çok farklı. Bakkal, mahalle bakkalı, birikmiş paraların ne zaman ödeneceğini bilir. Çünkü ona göre verisiye mal verir. Toplu sözleşmenin ne zaman biteceğini bakkal bilir. ... Haliç'in 1970'li yıllarını dikkate aldığımızda sağlı sollu fabrikalar var. İrili ufaklı sayarsak 600 falan fabrikadan bahsediyoruz. Ondan sonra işçi mahalleleri var ... o dönemde çok belirgin bir mahalle ruhu vardı. İşçi semtleri bunlar. Bu işçi semtlerinde fabrika ayrımı yok. Yandaki fabrikada çalışanla aynı mahallede aynı kahveye gidiyorlar."

15 Haziran: İşçi sınıfı devleti yokluyor

15 Haziran günü büyük çoğunluğu DİSK'e bağlı fabrikalar olmak üzere 115 fabrikadan yaklaşık 70 bin işçi İstanbul'un beş ayrı yöresinde (şimdiki E-5 veya D-100, Haliç, Bakırköy, Boğaz ve Levent) yürüyüşler yaptı, polis ve asker genellikle müdahale etmedi. Güreş terimleriyle işçi, devlete el ense yapmıştı!

"Bugün asker, yarın işçi olacaksınız"

15 Haziran'da İzmit'te de bir çatışma oldu. Bu çatışmayı bir işçinin ağzından dinleyelim: "Biz 15 Haziran günü Kandıra Sapağı'nı kestik. Yürümemizi engellemek için 10 sıra asker kol kola girip yola barikat kurdular. Yanımızda bir üsteğmen duruyordu. Arkadaşlarımız ona 'Barikatı açın yürüyelim' dediler. Üsteğmen arkadaşımıza küfür edip vurunca biz yürümeye başladık. Üsteğmen askerlere vur emri vermesine rağmen askerler bize karışmadılar. Biz askerlere hep şunu söyledik: 'Bugün asker, yarın işçi olacaksınız, bize saldırmanın bir anlamı yok' dedik."

16 Haziran: Sınıflar arası meydan muharebesi

16 Haziran günü el ense bitti, güreş başladı. İşçiler bu kez 200 fabrikada iş bıraktı. Türk-İş üyesi işçiler ve bağımsız sendikalardan işçiler de yoğun şekilde yürüyüşe katıldılar. Bu sefer hedef şehrin merkeziydi: Taksim. Burjuvaziyi İstanbul'un su yolları korudu. Vapurlar işletilmedi, Haliç köprüleri açıldı. (Boğaz köprüleri henüz yoktu.) Her yerde barikatlar yarıldı, kimi yerde büyük çatışmalar yaşandı.

İşçi kadın tanka: "Çiğne beni çiğne!"

Bir öğretmen Vilayet'e doğru ilerleyen yürüyüş kolunda Beyazıt dolaylarında olanları anlatıyor: "Tankın üstünde askerler! Ellerinde silah! Parmaklar tetikte! Kara önlüklü bir işçi kadın attı kendini tankın önüne: 'Çiğne beni, çiğne!' Bir an duraksıyor tank. İşçiler uçtu mu, sıçradı mı, şahlandı mı? Tankı aştı işçiler! Tank selin ortasında kalan karataş gibi zavallı! Geri geri gitmeye başlıyor. Önümüzdeki tanktan duvar yıkılıyor. Kara önlüklü genç işçi kadını yerden kaldırıyorlar."

"O iş ayrı, bu iş ayrı"

Bağımsız Otomobil-İş üyesi işçi anlatıyor: "Fabrikada bana Menderes propagandası yapan bir işçiyi bir ara elinde Türk bayrağı ile en önde gördüm. Ona 'senin burada ne işin var?' dediğimde 'O iş ayrı, bu iş ayrı' dedi."

"Polisler kaçıyor, işçiler kovalıyorlardı"

Bir işçi temsilcisi Kadıköy'deki en büyük çatışmayı anlatıyor: "Söğütlüçeşme'ye geldiğimizde, Fenerbahçe Stadi çevresinde kalabalık işçi grupları ile polislerin çatıştığını gördük. Daha açık bir deyimle polisler kaçıyor, işçiler kovalıyorlardı. Kadıköy istikametinden gelen bizim grup da polisin önünü kesince, polis sıkıştı, o semtlerde erişebildiği evlerin kapılarını zorlayarak korunmak amacıyla içeri girmeye çalıştı. Ancak çok evler kapılarını açmadı. Birçok polis önce başlarındaki beyaz miğferleri attı. Olmadı, üzerlerindeki resmi üniformaları çıkarıp attılar, polis olarak tanınmamak için... kendilerini Kurbağalıdere'ye atıp denize doğru yüzmeye çalışıyorlardı. Bu Kurbağalıdere'nin başka adla da bilindiği hatırlanınca herhalde kimse bunu istemezdi."

Atilla Özsever: "Kimseyi öldürmeyin, yere ateş edin!"

Türkiye işçi hareketinin ve solun yakından tanıdığı Atilla Özsever, işçi sorunları konusundaki başarılı gazeteciliğinin, sendika eğitim faaliyetlerine katkılarının ve öğretim üyeliğinin öncesinde genç bir asker olarak 15-16 Haziran'da barikatların öteki yanında bulmuştu kendini. Komutanlığını yaptığı bölük, 15-16 Haziran'ın en çatışmalı noktası olarak bilinen Kadıköy Fenerbahçe Stadi yakınında, Kurbağalıdere'deki köprü üzerinde barikat kurmuştu. Özsever, üstlerinden gelen "manevra kursunu" talimatına rağmen askerlerine işçilerin üzerine ateş etme emrini vermedi.

Özsever, Devrimci Marksizm dergisinin 15-16 Haziran'ın 50. yıldönümünde yayınlanacak olan 43. sayısına verdiği mülakatta o olayda eri konumunda olan birisinin kendisine 50 yıl sonra şu sözlerin yer aldığı bir e-posta gönderdiğini anlatıyor: "Üst komutanlar 'vur' emri verdiğinde siz bize kimseyi vurmamamızı söylediniz. Dediniz ki, 'yarın siz de bunlar gibi işçi olacaksınız, icabında bunların arasında abileriniz, kardeşleriniz, yakınlarınız olabilir. Kimseyi öldürmeyin, yere ateş edin'. 50 yıl sonra bir er sınıf içgüdüğü ile işte bunu hatırlar!"

ruğu da!

Haziranlar yaratacak güçte ve sınıf bilinciyle örgütlemektir. Tabandaki işçilerin mücadelesine dayanan bir örgütlülük, geçmişte ayaklanmayı kısa sürede sona erdiren bürokrasiye karşı işçi hareketinin sahip olması gereken bir panzehirdir. Ama daha da önemlisi 15-16 Haziran ayaklanması işçi sınıfının içinde devrimci bir önderlik olsaydı çok farklı bir seyir izleyebilirdi. İşte o yüzden asıl görev, yeni 15-16 Haziranları bu sefer zafere taşıyacak devrimci öncüyü yaratmak için mücadele etmek.

17 Haziran ve sonrası: Sıkıyönetim altında mücadeleye devam!

15-16 Haziran olayları o iki günden ibaret sanılır. Oysa mücadele bir dizi fabrikada günlerce iş bırakma ve iş yavaşlatma biçimleri altında devam etmiştir:

"Buyurun siz söyleyin de çalışsınlar"

Bir fabrikanın baş temsilcisi anlatıyor: "17 Haziran'da sıkıyönetime rağmen direniş bazı işyerlerinde devam etti. Benim çalıştığım Rabak Fabrikası'nın yanı sıra Demirdöküm, Elektrometal ve Sungurlar'da da direniş sürüyordu. 18 Haziran'da fabrikaya garnizon komutanı geldi, yanında yüksek rütbeli subaylar ve emniyet görevlileri vardı. Beni çağırıp işbaşı yaptırılmamı istediler. Ben de kendisine 'Buyurun siz söyleyin de çalışsınlar' diye cevap verdim. İstanbul Garnizon Komutanı Sadettin Canberk 'Neden çalışmıyorsunuz' diye sorunca işçiler 'Kanun değişsin, yöneticilerimiz serbest bırakılsın' diye cevap verdiler.

Kemal Türkler: "Kapı öyle açılmaz böyle açılır!"

Sıkıyönetim ilanından sonra polis DİSK'in en büyük sendikası Maden-İş'e arama için gelmiştir. Sendikanın ve DİSK'in başkanı olan Kemal Türkler kendisinden, kilitli kapıları açmasını isteyen polisler, bu işlerle görevli insanların o anda sendika binasında olmadığını anlatarak kapıları açma talebine karşı direnmiştir. Gerisini bir Maden-İş üyesi işçinin ağzından dinleyelim:

"Sonra uzun süren bir tartışma oldu. Kemal Türkler çok sinirlendi ve polise nispet yaparcasına 'Kapı öyle açılmaz böyle açılır' diyerek gerildikten sonra tek bir tekme ile koca kapıyı aşağı indirdi. Polisler içeri girip arama yaptılar ama bir şey bulamadılar. Bu arada [Maden-İş Yönetim Kurulu Üyesi] Şinasi Kaya 'Siz silah bulacağınızı sanıyordunuz. Maden-İş'te böyle bir şey bulamazsınız' dedi ve orada bulunan işçileri gösterdi: 'İşte bizim silahımız bunlar!'"

15-16 Haziran'ın ve bugünün DİSK'i

15-16 Haziran'da işçi sınıfının ayaklanarak sahip çıktığı ve ayakta tuttuğu DİSK, 70'li yıllara da damgasını vurdu. Sendikal haklarını sınıf mücadelesi ile koruyan işçi sınıfı, 12 Mart darbesinden sonra toplum üzerindeki baskıyı sürdürmenin bir aracı olarak gündeme getirilen Devlet Güvenlik Mahkemesi yarasını da yine DİSK'in eylemleriyle püskürttü. Ekmek ve hürriyet mücadelesinin iç içe geçtiği 70'li yıllarda büyük MESS grevi bir sınıf muharebesi alanına dönüştü. İşçi sınıfının bu yükselişi ancak 12 Eylül askeri diktatörlüğü ile durdurulabildi. Bu dönemde DİSK kapatıldı. 1992 yılında DİSK yeniden kuruldu. İşçi sınıfını heyecanlandıran bir gelişmeydi. DİSK'in her kongresinde, her mitingde, her kürsüde sendika başkanları Kavelleri, 15-16 Haziranları, MESS grevlerini andılar. İşçi sınıfının bu şanlı mücadele geleneğinin devamcısı olduklarını söylediler.

Ne var ki yeniden kurulan DİSK, 15-16 Haziran'ın DİSK'i değildi. 15-16 Haziran'a giden yolda işçi sınıfı, Amerikan parası ve eğitimi ile inşa edilen sınıf işbirlikçi sendikacılığa isyan ederek DİSK'i kurmuş

ve ona sonuna kadar sahip çıkmıştı. Yeni kurulan DİSK'te 15-16 Haziran dillerden düşmüyor ama bu sefer Avrupa Birliği'nin ve özellikle de Avrupa Sosyal Demokrat vakıflarının sosyal diyalog eğitimleri ile sınıf mücadelecisi değil uzlaşmacı bir sendikacı kuşağı yetiştiriliyordu. 15-16 Haziran, AP'si ve CHP'si ile tüm burjuvaziyi karşılarına almıştı. Ama yeni DİSK giderek her genel başkanını emekliliğinde CHP milletvekili olarak meclise gönderen bir yapıya büründü. 15-16 Haziran'ın DİSK'i devrimciliğini sınıf mücadelesinden alırken, yeni DİSK artık İngilizce adından "devrimci" kavramını çıkarmış "ilerici" manasına gelen "progressive" kelimesini kullanmaya başlamış, sınıf devrimciliği yerini CHP'nin solculuğuna bırakmıştı. 15-16 Haziran'da işçiler tankların üzerine çıkarak, bedeller ödeyerek hürriyeti savunmuştu. Ancak 28 Şubat sürecinde dönemin yöneticileri, "silahsız kuvvetler" olarak burjuvazinin iç sa-

vaşına taraf olma utancını DİSK'e yaşattılar. DİSK yöneticileri 1992'den beri neredeyse 30 yıldır Kavelleri, 15-16 Haziranları amıyor ama tek bir yeni Kavel ya da 15-16 Haziran yaratmadılar. Tersine bunun için öne atılan mücadelecisi işçi ve sendikacıların önüne geçtikleri örnekleri ne yazık ki gördük ve yaşadık. 15-16 Haziran'ın üzerinden yarı asır geçmesine rağmen etkileri hâlâ devam ediyor; işçi sınıfının kendi hakları için bu topraklardaki ilk toplu ayağa kalkışını simgeleyen bu tarihi eylem, içerisinde barındırdığı bir dizi dersle günümüz işçi sınıfı mücadeleleri açısından önemini koruyor. 15-16 Haziran'ın, Kavellerin mirasına sahip çıkmak yeni Kaveller ve 15-16 Haziranlar için sınıf mücadelecisi bir yeni öncü işçi kuşağı yaratmak için örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor.

Sungur Savran

15-16 Haziran: Proleter devrimleri çağı Türkiye'ye geliyor

Bekle zafer şarkılarıyla caddelerinden geçişimizi
Bekle dinamiti tarihin
Bekle yumruklarımız
Haramilerin saltanatını yıksın
Bekle o günler gelsin İstanbul bekle
Sen bize layıksın

Vedat Türkali

Bundan 50 yıl önce Türkiye, cumhuriyet tarihinin hâlâ aşılmamış olan işçi sınıfı eylemiyle sarsıldı. İstanbul'un ve Kocaeli'nin işçileri, ikisinin orta yerinde Türkiye işçi sınıfının başkenti Gebze'nin işçileri, iki gün boyunca Türkiye'yi sarstılar, burjuvazinin yüreğine korku saldılar, önlerine çıkan her barikatı aştılar, rehine alınan arkadaşlarını polisin elinden, karakollardan, "toplum polisi" otobüslerinden çektiler aldılar, "zenginler gücümüzü görsün" diyerek Bağdat Caddesi'ni sloganlarıyla inlettiler, Cağaloğlu'nda Vilayet'in, Kadıköy'de ve Kartal'da Kaymakamlığın, İzmit'te Kolordu'nun önünde gövde gösterisi yaptılar. "Haramilerin saltanatı" iki gün boyunca binalara kapandı, savunmaya geçti. İstanbul iki gün boyunca layık olduğu insanların eline geçti.

15-16 Haziran solda hep bir "Büyük Direniş" olarak anıldı. Oysa ne biçimiyle bir direniş idi, ne içeriğiyle. Direniş kavramı, işçi sınıfının veya diğer ezilen toplumsal sınıf veya grupların, taarruz altında bazı mevzileri korumaları anlamına gelir. Oysa 15-16 Haziran bazı mevzileri korumanın çok ötesinde, artık büyük bir toplumsal güç haline gelmiş olan işçi sınıfının burjuva toplumuna meydan okuyuşudur.

Geçmişin önyargılarını savunmak isteyenler hemen atılacaktır: "Ama 15-16 Haziran burjuva partilerinin 1967'de kurulmuş olan DİSK'i ortadan kaldırma çabasına karşı bir mücadeledir ve bu açıdan başarılı bir direniştir." Artık 50 yıl sonra "bu açı"yı biraz genişletmek gerekmiyor mu? Burjuvazinin Demirel'in Adalet Partisi, İnönü-Ecevit ikilisinin CHP'si ve küçük partileriyle DİSK'i yok etmek için elbirliği yaptığı ve DİSK işçisinin bunu ücreti ve cesaretiyle püskürttüğü elbette tartışılmaz bir gerçektir. Ama dev bir toplumsal eylemin sadece bir yanına bakmak neden? Diyalektik yöntemimiz nerede? Gerçeğin çok katmanlı ve çok boyutlu olabileceğini neden bu kadar kolay unutuyoruz? İşçi sınıfının devletle çatıştığı bir eylemi neden salt sendikal bir olguya indiriyoruz?

Diyalektik düşünmeye başlamanın ilk adımı, 15-16 Haziran'ın kendi iç gelişmesini değişimi ile birlikte düşündürmektir. 15-16 Haziran tahlilleri asla iki günün nitel farkını vurgulamaz. Oysa 15 Haziran'da 70 bin işçi, İstanbul'un çeperinde gösteri yaparak burjuva devlete deyim yerindeyse "el ense çekmiş"tir. İlk günün deneyimiyle güçlenmiş ve cesaret kazanmış biçimde ikinci gün 150 bin işçi, Türk-İş'in ve bağımsız sendikaların üyelerini de, sendikasını da, işsizi, kent yoksulu, devrimci genci de yanına katarak şehrin merkezine yönelmiş, devlet güçleriyle çatışmış, barikatları aşmış, İstanbul'un efendisi olmuştur. 15 Haziran müthiş örgütlüdür, 16 Haziran büyük ölçüde kendiliğindenleşmiştir. İşçi sınıfı DİSK yönetimini de aşmıştır.

Şimdi düşünün: İlk gün 70 bin, ikinci gün 150 bin, ya üçüncü gün? 15-16 Haziran bir devrim haline gelmemiştir, iktidarı hedeflememiştir. Ama devrimi potansiyel olarak içeren bir eylemdir. Bir ayaklanmadır, silahsız bir ayaklanma, direniş değil. Çünkü nesnel karakteriyle devrim tehdidini yaratmaktadır. Bu nesnel boyuta, işçi sınıfı öncüsüne söz geçirebilen bir devrimci proletarya partisi katın, görün bakın neler oluyor!

Türkiye 20. yüzyılın ilk çeyreğinde bütün toplumu hallaç pamuğu gibi atan iki burjuva devrimi yaşamıştır. Sonra birtakım ara biçimler, cuntalar, Nasırcı-Baasçı hayaller girmiştir devreye. 15-16 Haziran, sadece burjuva devrimlerinin değil ara biçimlerin de çağının kapandığının ilanınıdır. Büyük Ekim Devrimi ile açılan proleter devrimler çağı bütün görkemiyle Türkiye'ye gelmiştir. Artık toplumun devrimci değişimi için bayrak işçi sınıfının elindedir. Ve burjuvazinin ilericiliği bitmiştir. Toplum ileri gidecekse proleter devrimi ile gidecektir.

Türkiye solu bu mesajı o gün alamadı. Şimdi liberalizmin etkisiyle burjuva demokrasisi hülyaları içinde mesajdan daha da uzaklaştı. İşçi sınıfının sosyalist harekete yolladığı mesaj berraktır: Yine gelecek, haramileri yine yakalarından tutacak, sarsacak silkeleyecegim. Er ya da geç. Hazırlanın. Bu sefer yanı yolda durmayalım.

Not. Devrimci Marksizm'in 43. sayısı 15-16 Haziran'a ayrıldı. Bu yazıdaki görüşlerimizi orada derinleştiriyoruz. Tam 50. yıldönümünde çıkıyor 43. sayı.

Siyasetin sağında fırtına bulutları

Siyasette sıcaklık erken seçim tartışmalarıyla epeyce artmış durumda. Son yılların deneyimi “erken seçim gündemimizde yok” açıklamalarının “erken seçim geliyor” diye anlaşılmasına neden oluyor. Cumhur İttifakı cephesinde yeni bir seçimi kazanamama endişesi açıkça görülüyor. Bunun en büyük sebebi, halka anlattıkları hikâyeler ne olursa olsun ekonominin berbat halini en iyi iktidarın görüyor olması. Anketlerden biri Erdoğan’ı yükselişte, diğeri düşüşte gösteriyor. Ama en çok endişe yaratan, halkın ezici çoğunluğunun ekonomiyi en büyük sorun olarak gördüğünü gösteren anketler. Tabii endişeler ve çelişkiler anketlerle sınırlı değil. Çünkü Türkiye’de siyaset hiçbir zaman ve özellikle 15 Temmuz’dan sonra inşa edilen yarı-askeri rejimden sonra asla

sadece sandık üzerinden okunamaz.

Babacan ve Davutoğlu AKP için iki ayrı tehdit

AKP’den koparak yeni parti kuranlardan Ali Babacan (Deva Partisi), CHP’nin merkezinde olduğu Amerikan muhalefetine çok daha yakın. AKP tabanındaki oy desteği ne kadar belli değil. Ayrıca Babacan, işçi ve emekçiler nezdinde halka ekonomiyi düzelden bir kahraman değil, Dervişin halefi, iş yasasından EYT’ye işçi düşmanı yasa ve politikaların mimarı olarak hatırlanmaktadır. Ancak MÜSİAD gibi, uzunca bir süredir AB ile kader birliği içinde olan (MÜSİAD Erbakan’dan sonra Erdoğan’ın büyük katkılarıyla bu yola girmiştir) iktidara yakın sermaye gruplarında etki uyandırabilir. Davutoğlu ise Erdoğan’ın

İslamcı oy tabanına daha doğrudan bir erişime sahip. Davutoğlu’nun Hakan Fidan’la yakın ilişkisi, erişiminin sadece tabana değil, devletin üst kademelerine de olduğunu hatırlatmalı. Bu yönüyle Davutoğlu’nun çıkışı Erdoğan’ı oldukça tedirgin edecektir. Parti kuruluşu sürecinde Babacan’dan ayrılan ve suskunluğunu koruyan Abdullah Gül’ün ne zaman ve nereden denkleme dahil olacağı da şu anda meçhul.

Faşist düşman kardeşler köşe kapmacaya devam ediyor

Siyasetin faşist kanadında da bir köşe kapmaca oyunu sürüyor. MHP, kendisi resmi olarak muhalefette olsa da 15 Temmuz’dan sonra oluşan yarı-askeri rejimde, ordu ile ilişkileri üzerinden tuttuğu yer ile fikirlerini iktidarda tutmaya devam ediyor. İyi Parti ise “Türkiye masası” önerisi ile daha önce kadük kalmış Türkiye ittifakına referans vererek Erdoğan’a el uzatıyor. İyi Parti’nin amacı MHP’nin yerini almak... HDP’ye yönelik tutumunu sertleştirilmesi de bundan. Erdoğan muhtemelen Bahçeli’nin markajından bunalmış olsa da Akşener’in uzattığı

eli tutmak için ya da yeniden Türkiye ittifakını gündeme getirmek için sivil ve asker çok sayıda değişkeni hesap etmesi gerektiğinin farkında.

“Tek adam” mı? “Tek bırakılan adam” mı?

Erdoğan hep önde. Yarı askeri rejimin tartışmasız lideri görünümünde. Ama perde arkasında hareket alanı sürekli daralıyor. Yarı-askeri rejimin askeri kanadı kendi alanında Erdoğan’a neredeyse hiç dayanak bırakmadı. Paramiliter SADAT’ın devletin tepesinden tasfiye edilmesi ile Bahçeli ile yakınlığı bilinen Alaattin Çakıcı’nın içeriden çıkartılıp Erdoğan için silahlı miting düzenleyen Sedat Peker’in yurtdışına gönderilmesi üst üste gelen önemli gelişmeler. Doğrudan Erdoğan’a sadakat gösteren oluşumlar tasfiye edilirken “Erdoğan’a dokunan olursa ölüm listelerimiz hazır” diyen güruhun sadece CHP’ye gözdağı verdiğini düşünmek fazla sığ bir yaklaşım olur. Bu açıdan bakıldığında “tek adam” olmakla eleştirilen Erdoğan’ın devletin tepesinde “tek” bırakıldığı ve kuşatılmakta olduğu bir senaryo da dikkate alınmak zorunda.

Darbe tehlikesine karşı mücadele

Darbe tehlikesi var mı diye soruluyor. Darbelerin ya da askerinin siyasete müdahalesinin TSK’nın doğrudan Milli Savun-

ma Bakanlığı’nda temsil edilmede olduğu bir rejim altında tartışılıyor olması bir ironi abidesi olarak karşımızda duruyor. Süleyman Soylu ile Tayyip Erdoğan arasındaki istifa restleşmesi de ancak yarı-askeri rejim gerçekliği temelinde anlaşılabilir. O kadar ki istifa restleşmesinin ardından Erdoğan cephesi basında Soylu’ya fiili ambargo uygulanırken Soylu’nun siyasi propagandasını askeri helikopterlerden ve dağdaki mevzilerden yürütüyor olması gözden kaçacak bir ayrıntı değil.

Biçimi nasıl olur bilmek zor. Türkiye son 40 yılda 28 Şubat (1997), 28 Nisan e-muhırası (2007), 15 Temmuz (2016) gibi, daha önce örneği görülmemiş askeri müdahale biçimlerine tanık oldu. Bu tehlike hep vardı ve halen de var. Kimin nerede ne plan yaptığından bağımsız olarak, ekonominin battığı, dış politikada ABD’nin ipleri eline aldığı, İsrail’in ülkedeki nüfuzunu arttırdığı bir ortam bu ülkenin emekçi halkı için her daim tekinsiz olmuştur. Bu tekinsiz ortamda iktidarda ya da muhalefette plan yapan tüm gerici güçler iki şeyi elde etmeye çalışır. Emperyalizmin onayını ve halkın desteğini... Bu güçlerin emperyalizmle ilişkilerine bir şey yapamayız. Ama halkın gerici bir hesaplaşmaya taraf olmaması için var gücümüzle çalışmalı ve mutlaka bağımsız ve anti-emperyalist bir işçi-emekçi odağı kurmalıyız.

Avrasyacılar Amerikancı, İslamcılar İsrailci, S400’cüler Patriotçu oldu:

Tüm cephelerde ABD’ye dönüş

Erdoğan 27 Mayıs günü Yassıada’da yaptığı konuşmada şöyle dedi: “Bize ne diyorlar? ‘Suriye’de, İdlib’de, Libya’da ne işimiz var?’ Buralarda ne işimiz olduğunu çok kısa zamanda çok çok iyi anlayacaksınız.” Türkiye’nin Suriye ve Libya’da ne yaptığını anlamak için beklemeye gerek yok. Aslında biz uzunca bir süredir iktidarın hem Suriye’de hem de Libya’da “büyük oyunu bozuyoruz” propagandası altında nasıl emperyalizmin oyununu oynadığını yazıyoruz.

Oyunu bozuyoruz dediler, emperyalizmin oyununu oynadılar

Yakında görülecek tek şey bizim en başından beri söylediklerimizin çok daha açık bir sergilenmesi olacaktır. Türkiye’nin güya ABD’nin terör koridorunu engellemek için Suriye’ye girdiği her askeri operasyonda, aslında bir NATO koridorunun inşa edildiğini söyledik. İzlenen politikanın hem Suriye Kürtlerini daha fazla ABD’nin yanına ittiğini hem de ABD’nin Türkiye’yi, ancak kendi yardımıyla çıkabileceği bir bataklığa çekme amacına hizmet ettiğini söyledik.

Amerikan savaşından sonra Amerikan açılımı mı?

Her şey gözümüzün önünde yaşandı. ABD Başkanı Trump, Türkiye’nin Suriye’deki operasyonlarının son perdesi olan Barış Pınarı ile ilgili “Türklerle Kürtleri önce savaştırdık sonra barıştırdık” dedi. Şimdi Kuzey Suriye’de bir bölgede daha NATO ordusu hüküm sürüyor. O bölgeden çıkan PYD/YPG güçleri ise ABD adına petrol bölgelerini korumakla görevlendirildi. Şimdi ABD, yanına Fransa’yı alarak PYD ile Barzani’ci ENKS’yi (Suriye Kürt Ulusal Konseyi) barıştırmak ve bir bütün olarak Kürtleri kontrol altına almak için girişimlerde bulunuyor. Türkiye’nin de bu plana çok uzak olmadığı anlaşılıyor. Öcalan’a 21 yıl sonra telefonla görüşme hakkı verilmesi ve bu görüşmeden Kürt hareketine Barzani ile barışma çağrısının öne çıkması tesadüf olmasa gerek.

Libya’da da ABD ve NATO ile birlikteler

Libya’da da ABD ve Türkiye arasında bahar havası yaşanıyor. Çünkü Türkiye’nin İslamcı Ulusal Mutabakat Hükümeti’ni

(UMH) desteklemek üzere Libya’ya askeri sevkياتının ve buraya Suriye’den paralı asker taşınmasının ardından, Rusya’nın desteklediği Hafter giderek mevzi kaybetmeye başladı. Hafter’i desteklemek için Libya’nın doğusuna 6 adet Rus savaş uçağının gönderilmesi ile Rusya ve Türkiye bir cephede daha sıcak savaşın eşiğine gelmiş durumda. Uçaklar gelmez Hafter, Türkiye’nin askeri varlığına karşı hava saldırısı tehditlerine başladı. Türkiye de aynıyla karşılık verdi. Haliyle ABD elini ovuşturuyor ve NATO ile birlikte gerine gerine UMH’ye destek açıklamaları yayınlıyor. Türkiye’de de Cumhurbaşkanı’nın eski General İsmail Hakkı Pekin gibi dün hararetle S400’leri savunuların birer birer Patriotçu kesilmesi tesadüf değil.

İsrail’le bahar havası

Türkiye-İsrail ittifakının çimentosu da her zaman ABD ve NATO’dur. Şimdi Türkiye, herhangi bir kamuflaja gerek olmadan ABD’nin oyununu oynamaya başladığı andan itibaren bahar rüzgârları İsrail yö-

nünde de esmeye başlıyor. Ve o rüzgârlar 13 yıl sonra İsrail’in El Al Havayolları uçağını İstanbul Havalimanı’na indiriyor. İsrail konsolosunun etekleri zil çalıyor: “Şimdi yeni ticaret rekorları kırma zamanı.” A Haber’in canlı yayında Kudüs’ü İsrail’e ait göstermesi tesadüf değil. Çünkü onlar en açık sözlüleriydi. İsrail’e esas büyük desteği verenler, dün İslamcı retorikle mangalda kül bırakmayan, bugün dut yemiş bülüle dönenler.

Aynı tuzağa tekrar düşmemek için...

Anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadele görevi daha da yakıcı halde karşımızda. Ama bu yaşananlardan ders çıkarmak gerekli. Bu ülkede emperyalizme ve Siyonizme hizmet her zaman ya demokrasi ve insan hakları ya da milliyetçilik maskesi altına saklanmıştır. Tekrar tekrar aynı tuzağa düşmemek için anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadeleyi halkların kardeşliği ile birlikte savunmak bir zorunluluktur.

27. yılında Sivas katliamı: Katillerden hesap sormak için mücadeleyle!

Madımak'ta 35 canın, devletin polisi ve jandarmasının gözleri önünde yakılarak katledilmesi 27 yıldır unutulmuyor. Ancak 2 Temmuz hâlâ gerçek anlamda hesabı sorulmamış bir katliamdır.

1993 yılından 2012 yılına kadar, her renkten 12 farklı hükümet el ele vererek davayı zaman aşımına taşıdı. 13 Mart 2012'de ise AKP tarafından zaman aşımına uğratıldı. Erdoğan "Milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun" dedi. Erdoğan bu sene de Sivas katliamının faili 86 yaşındaki Ahmet Turan Kılıç'ı ağır-laştırılmış müebbet cezasını kaldırarak affetti. AKP iktidarı mezhepçi siyasetiyle, Alevi halkının acılarını ve adalet taleplerini hiçe saymaya devam ediyor.

Sivas devletli bir katliamdır!

12 Eylül baskısına meydan okuyan 1989 Bahar Eylemleri'nden, 1990'da kamu emekçilerinin mücadelesine, 1990-1991 yıllarındaki Zonguldak greviden, Büyük Madenci Yürüyüşü'ne işçi sınıfının gündeme büyük eylemlerle damga vurduğu yıllarda, yükselen emekçi hareketine ket vurmak isteyen hâkim sınıfların aygıtı devlet, her zaman olduğu gibi mezhepçi ve faşist katliam silahını kullandı. Sivas katliamında ön safta saldıranlar siyasal İslamcılar ve ülkücü faşistlerdi, ancak arkalarında kirli bir düzenin ekip çalışması vardı. Katliam sırasında gerek polis gerek Türk Si-

lahlı Kuvvetleri bölgede bulunmasına rağmen saatlerce müdahale etmeyerek gürhunun işini kolaylaştırdı. O dönem İslamcılar henüz iktidarda değildi. Ancak katliam sırasında kitleye "Gazanız mübarek olsun" diye seslenen Temel Karamollaoğlu dönemin Sivas Belediye Başkanı'ydı. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel "Olay münferittir, ağır tahrik var" diyerek, dönemin başbakanı Tansu Çiller ise "Çok şükür, otel dışındaki halkımız bir zarar görmemiştir" sözleriyle katillerin saflarından konuştular.

Güvende olmak için hatırlamalı, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz!

Sivas katliamının arkasında yatan, hâkim sınıfların bekasına hizmet eden mezhepçi ve faşist provokasyonlar bugün de devam ediyor.

32 farklı kentteki Alevi mahallelerinde kapılara atılan çarpı işaretleri, yazılan "Defol Alevi" tehditleri iktidar temsilcilerinin söylediklerinin aksine "çocukların, sarhoşların işi" değil, bilinçli faşist eylemlerdir. Ayrıca sınır dışında AKP iktidarı emperyalizmle el ele Suriye'de mezhepçi savaşı finanse ediyor ve ülkeyi de bu savaşın içine çekiyor. Alevi halkımız bu gerçekler karşısında haklı bir şekilde nefsi müdafaa halindedir. 35 canın yakılmasında ve devam eden mezhepçi provokasyonların arkasında nasıl ki hâkim sınıfların bilinçli politikaları var ise, bizim de politikamız hem katliamların hesabını sorabilmek hem de güvende olabilmek için mücadele etmek olmalıdır. Yitirdiğimiz insanların anılarını yaşatmak istiyorsak mezhepçi ve ırkçı politikalara karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği yolunda mücadeleyi yükseltelim!

Siyonizmin düşman görünümü dostu AKP, İsrail'le ticari ilişkilerde yine rekorlar kırma yolunda!

25 Mayıs sabahı İsrail'in El Al Havayolları'nın bir kargo uçağı Türkiye'ye iniş yaptı. 13 yıl sonra ilk defa Türkiye'ye bir uçuş düzenleyen El Al Havayolları artık düzenli olarak Türkiye'ye kargo uçuşları yapmayı planlıyor. Siyonist İsrail'in büyükelçiliğinin Twitter hesabı bu gelişmeyi "Bugünden sonra, THY'nin yanı sıra ELAL da Tel Aviv-İstanbul arasında karşılıklı uçuşlar gerçekleştirerek iki ülke arasındaki ticaretin yeni rekor seviyelere ulaşmasına katkı sağlayacak." sözleriyle kutladı.

Tüm bunlar olurken Erdoğan yine basına İsrail'i telin eden bir konuşma yapmıştı. Siyonist işgal devleti bir yandan Koronavirüs salgınına Filistin halkına karşı adeta bir biyolojik silah gibi kullanırken

diğer yandan toprak gasplarına ve işgal politikalarına devam etsin, AKP de işgal devletiyle yeni ticaret rekorları kırma yolunda ilerlesin. Filistin topraklarının peşkeş çekilmesine göz yummayacağız diyorsunuz, sonra işgal devletiyle ticari ilişkileri arttırmaya devam ediyorsunuz!

İşgalci İsrail ile iş birliği yapıp Filistin dostu görünmeye çalışırsanız, golü ancak kendi kalenize atarsınız! Bu terörist oluşumla "normal düzeyde" bir ilişki kurmanıza izin vermeyeceğiz! Siyonist işgal devleti ile normalleşmeyeceğiz!

Siyonist İsrail'in kültürel faaliyetlerle suçlarını aklamasına izin vermeyelim!

Pek çok ülkede olduğu gibi bizim ülkemizde de faaliyet gösteren ARTISRAEL adlı kurumun öncelikli amacı Siyonist İsrail'in suçlarını kültürel faaliyetlerle örtmesini, sanat dostu görünerek uluslararası alanda itibar ve meşruiyet kazanmasını sağlamak. İsrail'in propaganda aygıtı ARTISRAEL geçtiğimiz günlerde Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'ne ve Gümüşlük Klasik Müzik Festivali'ne sponsor oldu. Önümüzdeki aylarda yapılacak 20. Uluslararası İzmir Kısa Film Festivali'nin ve İstanbul Uluslararası Deneysel Film Festivali'nin de sponsorları arasında bu Siyonist aygıt bulunuyor.

Bütün festival organizatörlerini, bu festivallere katılan sanatçıları ve festival çalışanlarını Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesinin yanında olmaya çağırıyoruz. İsrail'in ve onun diplomatik temsilcilerinin sponsorluğunu reddedin, destek alıyorsanız iade edin! Siyonist işgal devletinin suçlarını aklamasına aracı olmayın! Emekçi halkımız, Filistinlilerin öncülüğünde olduğu uluslararası BDS hareketinin İsrail'e karşı kültürel boykot kampanyasını destekleyin, Filistin halkıyla dayanışma göstermek için boykot talebini yükseltin!

Armağan Tulun

Yeni bir Haziran

Gezi ile başlayan halk isyanının yıldönümünü yaşadığımız günlerde ABD yanıyor. Minnesota'da bir polisin gözaltına aldığı siyahi George Floyd'u boğazına diziyile basması sonucu öldürmesi, sistematik bir şekilde polis şiddetinin hedefi olan siyahları ayağa kaldırdı. George Floyd'un katili olan polis, eylemlerin basıncı ile tutuklandı ama halk bir kez ayağa kalkmış durumda, "yetmez, hepsinin hesabı verilmeden eve dönmeyiz" diyerek durmuyor, devam ediyor. Taleplerinin karşılanması için Malcolm X'in dediği gibi "ne yöntem gerekirse onunla" mücadele ediyor.

Amerika'da halk, siyahilere yönelik ırkçı saldırılar karşısında bir öfke patlaması halinde ilk kez sokaklara dökülüyor. Her dönemde siyahların öldürülmesi karşısında bu insanlar bazen sadece bir kentle sınırlı bazen çok daha yaygın şekilde isyan etti. Ama her dönemde, "bir siyahinin ABD başkanı olabileceği" Obama döneminde bile, ne siyahların sokak ortasında polis tarafından öldürülmesi ne de ırkçılık son buldu.

Benzer şekilde 2013'te Gezi ile başlayan halk isyanının ateşi söndüğünde, isyanın kazanımı olarak bir şey elde edemedik düşüncesiyle bir umutsuzluk havası oluşmuştu. "Daha ne yapalım?" duygusu hâkimdi, çünkü Gezi parkını savunmak için başlayan eylemler artık onu çoktan aşarak doğrudan hükümeti hedef alan bir isyana dönüşmüştü. Kazanım hesabı buradan yapılıyor, "ne yapsak olmuyor" umutsuzluğu buradan yaratılıyordu. Oysa eldeki en güçlü koz henüz oynanmamış, daha doğrusu tayin edici güç sahaya inmemişti: İşçi sınıfı. İsyanın içinde elbette işçiler vardı ama işçi sınıfı bir sınıf olarak örgütlenmiş hâlde ve sınıf mücadelesinin yöntemleri ile yoktu. Bu isyan ve devrim dalgasının vurduğu ilk kıyıları olan Mısır ve Tunus'ta, birinde 30, diğerinde 23 yıllık diktatörlerin günlerce süren isyanlar sonucu sarsıldığını ama işçi sınıfı grevlerle isyana katıldığında devrildiğini unutmamak gerekir. Devrimci İşçi Partisi'nin Taksim Meydanı'nda bulunan AKM binasına astığı "Sendikalar Göreve, Genel Greve!" pankartı orada asılı onlarca pankart arasında isyana sınıfın, sınıfa da isyanın yolunu göstermesiyle ayrılıyordu.

2013'te bu halk isyan etmekte sonuna kadar haklıydı. Bugün ABD'de başta siyahiler olmak üzere sokaklara dökülen, öfkelerini gösteren halk da sonuna kadar haklı. Ama kalıcı özgürlükler elde etmek için, kısmi kazanımların ötesine geçerek mücadelenin siyasi hedeflerine ulaşabilmesi için, ne kadar cesurca mücadele edilse de haklı olmak yetmiyor. Siyahilerin öfkesi ile patlayan isyan, Korona günlerinde işçi sınıfının yaşamak için sadece virüsle değil, esas olarak kapitalizmle savaşmak zorunda olduğu bir dönemde yaşanıyor. George Floyd'un öldürülmesi ile başlayan isyana, işçi sınıfının farklı kesimlerinden gelen destek örnekleri, eğer farklı kanallardan akan mücadelelerin birleşmesi yönünde ilk işaretlerse, o zaman bugün halkı tehdit eden Trump'ın da, fabrikasındaki işçileri tehdit eden patronların da başı dertte demektir. Çünkü ABD'de de işçilerin, siyahilerin, göçmenlerin geleceği, ekmek ve hürriyet mücadelesinin birleşmesiyle, bu mücadelenin burjuvazinin bütün kanatlarından bağımsız bir siyasi işçi sınıfı hareketi olarak örgütlenmesiyle kurulacaktır. Bugün iki mücadelenin birbirine yaklaşması bunun tohumları olabilir.

2013'te halk isyanının kalbi Taksim Meydanı'nda atıyordu. İsyani bastırmak amacıyla yapılan saldırılarda önce 11 Haziran'da Taksim Meydanı boşaltılmış, sonra da Gezi Parkı dağıtılmıştı. 15 Haziran gününde. Bu toprakların gördüğü en görkemli işçi sınıfı eyleminin yıldönümünde. Halk isyanında bir sınıf olarak masaya yumruğunu vurmamış olan işçi sınıfı, 15 Haziran 1970'de tüm memleketi sarsıyordu. Karşısında AP'si CHP'si ile birleşmiş burjuva kampını dize getiriyordu. Aynı güç, 2013 yılında halk isyanının saflarında olsa 43 yıl sonraki 15 Haziran başka türlü yazılırdı tarihe. Oysa o gün grevle, işgalle, direnişle hürriyet mücadelesine katılmaktan imtina eden sendikalar Gezi parkına gelmiş ve bir basın açıklaması yapmıştı sadece. İsyani günlerinin yaşattığı özgürlük duygusunun tadı herkesin damağında kaldı, o nedenle hepimiz özlemle anıyoruz. Bir dahaki sefere o günleri anmak değil hürriyeti kalıcı olarak yaşamak için ihtiyacımız olan, evet yeni bir Haziran ama Gezi'nin tekrarı değil onunla birlikte yeni bir 15-16 Haziran!

ABD

ABD'de ırkçılığa karşı "Nefes almak istiyoruz!" isyanı

ABD'nin Minneapolis şehrinde 25 Mayıs'ta bir polislin, etraftakiler izlerken soğukkanlı bir şekilde 47 yaşındaki George Floyd'un boğularak ölmesine yol açmasının ardından halkın öfkesi sokaklara taşdı. Floyd'un ters kelepçeli olmasına ve kaçma girişiminde bulunmamasına rağmen kendisini gözaltına alan polislerden biri diziyile boynuna basarken "Nefes alamıyorum" sözleri, ırkçılığa ve polis şiddetine karşı halkın öfkesinin sloganı oldu. "Nefes almak istiyoruz!" diyen on binlerce insan sokaklara çıktı. Floyd'un öldürüldüğü bölgede bulunan bir polis karakoluyla birlikte pek çok binayı ateşe verdi. Siyahilerin ve diğer azınlıkların her gün karşı karşıya kaldığı ırkçılığın sembolü olan ABD bayrağı ve McDonald's şubesi ile beraber... Eylemlerde polis saldırısı sonucunda bir kişi daha hayatını kaybetti. Sokaktaki insanlara biber gazı ve plastik mermilerle saldırılan polise halk polis arabalarını yakarak karşılık verince asker de devreye girdi.

Minneapolis'te başlayan eylemler hızla büyüyerek New York'a, Los Angeles'a, Denver'a, San Francisco körfezine ve başka büyük şehirlere yayıldı. Ve nihayet Trump'ın kapısına dayandı. Barikatları aşarak Beyaz Sarayı kuşatınca Trump,

Avrupa

Korona günlerinde Avrupa işçileri yaşam hakkı için mücadelede

Koronavirüs ile tüm dünyada yürütülen savaş sürüyor. Bu savaşta insanlığın sırtında bir yük olan patron hükümetleri, "korona ile savaşa cephe gerisinde sınıf barışı ve ulusal birlik eşlik etmeli" diye bir koro halinde bastırıyor. Bir yandan ise evde kalamayanlar tüm dünyada ölüme yollanıyor.

Bu duruma karşı, korona krizinin uzun bir süre merkezinde yer almış Avrupa ülkelerinin işçileri, hayatta kalabilmek için asalaklara karşı sınıf savaşı diyerek başını yavaş yavaş kaldırıyor. Koronaya karşı savaşın en ön cephesinde yer alan sağlık emekçileri, sınıf savaşında da hızla ön plana çıkıyor. En sembolik adımlardan birini Belçika'daki sağlık emekçileri attı. Belçika Başbakanı Sophie Wilmes, Brüksel'de gerçekleştirdiği bir hastane ziyareti sonrası makam arabası ile hastaneden ayrılırken, iki sıra halinde dizilmiş bulunan sağlık emekçileri sırtlarını makam aracına dönerek tepkilerini göstermiş

Şili

İşçi mahalleleri ayakta

Geçtiğimiz yıl büyük bir halk hareketi ile sarsılan Şili'de emekçiler yine sokaklarda. Birçok ülke gibi Şili'de de hükümetin salgın karşısında aldığı tedbirler zenginleri ve sermayedarları korudu, zaten ay sonunu zor getiren işçileri, yoksul kesimleri, esnafı bir hayli dara düşürdü. İşsizliğin artması, hayat pahalılığı ve gelirlerindeki büyük düşüşler sonucunda yiyecek bulmakta güçlük çeken, çaresizlik ve öfke içindeki kitleler tepkilerini sokağa taşıdı. Mayıs ayının ortasından itibaren tencere

orduyu göreve çağırdı. 25 şehirde sokağa çıkma yasağı ilân edildi. Ulusal Muhafızlar zırhlı araçlarla, gaz bombası ve plastik mermilerle sokağı çıkma yasağını uygulamaya çalışsa da eylemler devam ediyor.

Sokaklarda polis şiddetine direnenler yalnızca siyahilerden oluşmuyor; kitlenin içinde Müslümanlar, Yahudiler, Latin asıllılar, Asyalılar, beyazlar var! İsyan grevle katılan ve ulaşımı durduran metro işçileri var! Polisin gözaltına aldığı göstericileri karakola götürmeyi reddeden otobüs şoförleri var! Trump pek çok dükkânın yağmalanmasını örnek vererek sokaktaki insanlara yağmacı, eşkıya diyordu. Ama sokaklarda "Siyahilerin hayatları dükkânlardan önemli!" diyerek sahip çıkan Target (ABD çapında bir süpermarket zinciri) işçileri de var!

Siyahi halk büyük mücadeleler sonucunda ABD tarihinde çok önemli haklar kazanmış olmakla birlikte, ırkçılık ülkenin hukuk sisteminden ekonomik koşullarına, sağlıktan eğitime her alanda varlığını sürdürüyor. ABD'de, Koronavirüsten ölenlerin büyük bölümünü etnik azınlıklar, en çok da siyahi halk oluşturuyor. Virüs ırk ayrımı yapmıyor ancak ırkçı kapitalist sistemin siyahi halkı mahkûm ettiği ekonomik ve

sosyal koşullar onları virüse karşı daha savunmasız hâle getiriyor. George Floyd'un, ABD'de siyahilerin hayatlarının olağan bir parçası haline gelmiş polis şiddeti sonucu yaşamını yitirmesi, buna karşı isyan eden halkın eylemlerine yönelik saldırılar, Trump'ın bu saldırılara sahip çıkarak daha büyük tehditler savurması ABD'yi gitgide bir yangın yerine dönüştürüyor.

Sokaktaki on binlerce insan hem George Floyd'la birlikte polis tarafından savunmasızken katledilen bütün siyahiler için adalet, hem de hayatın her alanında ırkçı ayrımcılığın son bulmasını talep ediyor. Floyd'u öldüren katil polis tutuklandı. Ancak kitlelerin hedef tahtasında bundan daha fazlası var! Koronavirüs döneminde Trump'ın ve büyük sermayenin izlediği politika işçi sınıfını da ayağa kaldırmış durumda. ABD şu anda neredeyse dünyada sınıf mücadelesinin en keskin olduğu ülke konumunda. Siyahilerin ayağa kalktığı bu isyanlar işçi sınıfının kapitalizme karşı yürüttüğü mücadele ile birleşirse hedef tahtasına bugün ateşe verdikleri polis merkezinin, polis arabalarının, yaktıkları bayrağın sembolize ettiği ırkçı Amerikan kapitalist sisteminin kendisi bir bütün olarak oturmayaya başlayabilir!

31 Mayıs

Devrimci Marksizm'in İngilizce yıllık seçkisi (Revolutionary Marxism 2020) çıktı!

Devrimci Marksizm dergisinin 2017 yılından bu yana yayınlamakta olduğu yıllık İngilizce seçkilerin sonucusu olan *Revolutionary Marxism 2020* (Türkçesi: Devrimci Marksizm 2020), Mayıs ayında yayımlandı. Bu sayıda salgından faşizmin yükselişine, doğumunun 150. yılında Lenin ve katledilmesinin 80. yılında Trotskiy'den Ekim devriminin bu iki büyük önderinin arasındaki ilişkiye, Türkiye'de sınıf mücadelelerinin bugünüden sosyalizmin 20. yüzyılda karşılaştığı sorunlara ve kapitalizm, bilim ve teknoloji arasındaki bağa ilişkin çok sayıda yazı yer alıyor.

Revolutionary Marxism, Devrimci İşçi Partisi'nin yürüttüğü enternasyonalist pratiğin teorik alandaki yansımaları olmayı giderek artan bir başarıyla sürdürüyor.

Dergiye devrimcimarksizm.net internet sitesinden ulaşabilir, şimdi dergiye ulaşmak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.

zer bir eylem, İspanya'da da Barselona kentinde bulunan Nissan fabrikasının kapatılacağı ve 3 bine yakın işçinin işsiz kalacağına açıklanması sonrası gerçekleşti. Fabrika önünde toplanıp sloganlar atan işçiler, fabrika girişinde de yaktıkları araba lastikleri ile barikat kurdu.

Şu anda henüz bir nüve halinde olan bu işçi eylemleri, her büyük savaş sonrası olduğu gibi, korona ile yürütülen savaş sonrası da devasa işçi eylemleri ve siyasi değişimleri görebileceğimize dair bir işaret olarak okunmalı. Korona günlerinde tüm dünyada sırtımızda bir yük olan, kurtarılabilecek yüz binlerce insanın hayatını kaybetmesinden sorumlu olan patronların iktidarının devrilmesi de bu büyük eylemlerle başlayacak devrimlerle olabilir.

Lübnan

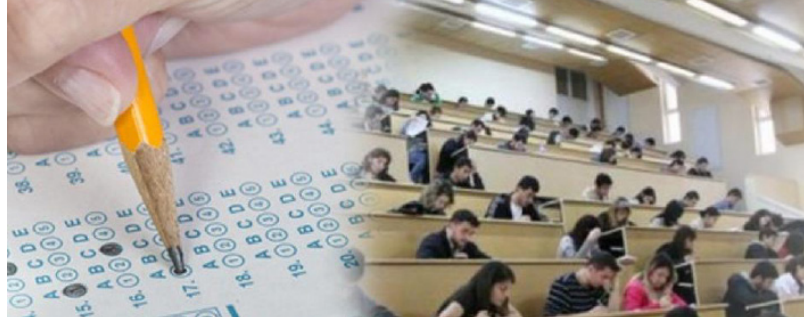
Ekonomi tepetaklak, halk isyanda

Henüz Koronavirüs salgını öncesinde bile tarihinin en büyük ekonomik krizlerinden birini yaşadığı düşünülen Lübnan'da salgınla birlikte durum iyice çökmez bir hâl aldı. İnsanlar kiralalarını ödeyemiyor, doğru dürüst iş yok, enflasyon azmış durumda ve 27 Nisan'dan beri kapalı olan bankalardan para çekmek neredeyse imkânsız. Yıllarca halkın hiçbir derdiyle ilgilenmeyen ve boğazına kadar yolsuzluğa batmış siyasi düzene karşı güz aylarında bir devrim patlak vermişti. Halkın bu yaşam koşullarından ve onu yaratan dini ve mezhepsel bölünmelerden bıktığı ülkede başkent Beyrut'un yanı sıra Trablusşam, Sayda ve diğer şehirlerde bir kere daha devrimci mücadele yükseliyor. İşte bu protestolardan birinde elektrik kesintilerinden bıkan halk 21 Mayıs günü Enerji Bakanlığı'na ateşe verdi. Hükümet İMF'ye sığınırken, İsrail'e kurşun atmayan Lübnan ordusu ise Trablusşam'da Fevzi Hamman adlı bir göstericiyi vurdu. Cenazesine katılan binler onu "Açlık Devriminin Şehidi" ilan etti.

Maratonunuz sizin olsun, biz geleceğimizi istiyoruz!

Koronavirüs salgınının etkileri dünya çapında muazzam boyutlara ulaşmış durumda. Kapitalistler ise kârlarını korumak için, hatta bu şartlardan daha kârlı çıkabilmek için insanlığın en büyük kesimi olan emekçilerin fiziksel ve ruhsal sağlıklarını hiçe sayıyorlar. Türkiye’de ve dünyada, hükümetler ve patronlar, gerekli önlemleri almadan milyarlarca insanı işyerlerine göndererek adeta canlarına kastediyorlar.

Geleceğimiz patronların kârlarından daha önemli!

Kapitalistlerin sadece insan sağlığını değil, gençlerin geleceğini de önemsemediğini sınava hazırlanan öğrenciler olarak çok yakın zamanda görmüş olduk. Erdoğan, 4 Mayıs tarihinde yaptığı açıklamada, salgından dolayı daha önce Haziran’dan Temmuz’a çekilen üniversite sınavının tekrar eski tarihine alındığını açıkladı. Bu kararı hayatın bir an önce normale dönmesi için verdiklerini söylediler ve normalden neyi kastettikleri daha sonradan ortaya çıktı. Cumhurbaşkanı’nın aynı ta-

rihte yaptığı açıklamada 7 ildeki seyahat yasağının kaldırıldığı da söylenmişti. Bu 7 ilin çoğunun turizm merkezi olduğu, Turizm Bakanı’nın salgının turizmi etkileyeceğini sık sık dile getirdiği de göz önünde bulundurulursa sınav tarihinin geri alınmasının asıl sebebinin turizmi kurtarma yani turizm patronlarının ceplerini doldurma çabası olduğu açık.

Halka ücretsiz maske dağıtmayı bile beceremeyen iktidar, turizm patronlarının kârlarına zeval gelmesi için milyonlarca gencin geleceğini şekillendirecek bir sınavda bu kadar kolay bir şekilde değişim yapabilmektedir. Karardan sonra sosyal medya üzerinden gösterilen kitlesel tepkilere rağmen kararın geri çekilmemesi, iki üç patronun sözünün milyonlarca gencin sözünden daha önemli görüldüğünü apaçık göstermiştir.

Tepkilerden sonra kararı geri çekmek yerine sınav süresini uzatarak ve barajı düşürerek öğrencileri “yatırtmaya” çalıştılar, “maraton”un daha rahat geçmesini

istediklerini belirttiler. Bu sınavı bir maratona benzetenler, maraton esnasında kuralların değiştirilemeyeceğini bilmiyor olsa gerek! Salgın sürecinde yaptıkları müfredat değişikliklerini, sınav tarihleriyle oyuncak gibi oynamalarını, çevrimiçi ders sürecini yönetememelerini sınav süresine 30 dakika ekleyerek telafi edeceklerini sanıyorlarsa, oldukça yanılıyorlar. Sadece salgın sürecinde yaptıkları yanlışlar değil, yıllardır eğitimi özelleştirme ve eğitim sistemini sürekli değiştirme politikaları da bizi geleceksizleştirirken hâlâ maratondan bahsediyorlar.

Geleceğimiz için mücadeleye!

Salgın sürecinde birçok alanda olduğu gibi eğitim alanında da iktidar süreci yönetememiş, sınıfta kalmıştır. Bizi bir yarış atına benzetip sıra arkadaşlarımızın omuzlarına basa basa yükselmemizi isteyenlere en iyi cevabı öğrencilerin dayanışması gösterecektir. Arkadaşlarımızın sırtlarına basarak yükselmek yerine onlarla omuz omuza durarak piyasalaşmış eğitim sistemine, patronların ve onların her daim dostu olmuş hükümetlerin beceriksiz yönetimlerine karşı mücadele etmeliyiz. Hesap sorma gününü sandıklara bırakmamalı, şimdiden harekete geçmeliyiz. İktidarın maraton anlayışına ancak ve ancak öğrencilerin dayanışması son verecektir.

DİP’li Liseliler

Uzak yakın farketmiyor sorunlarımız değişmiyor!

Koronavirüs her alanı olduğu gibi üniversite öğrenimimizi de derinden etkiliyor. YÖK’ün kararıyla 23 Mart tarihinde uzaktan eğitime geçen üniversitelerde bahar döneminin sonuna yaklaşıyoruz, final sınavları ufukta görünüyor. Ancak uzaktan eğitim sürecinin başından sonuna kadar yaşanan sorunlar ise hâlâ çözülmeyi bekliyor. On binlerce üniversite öğrencisi teknik yetersizlikten ötürü eğitimini aktsatmak zorunda kalıyor, eğitime devam edemiyor. Dönem sonu başarı değerlendirmelerinin nasıl olacağı da hâlâ bir tartışma konusu.

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu’nun uzaktan eğitim konusunu araştırmak üzere yaptığı “Üniversite Öğrencilerinin Uzaktan Eğitim Durum Anketi” sonuçlarına göre her 10 üniversite öğrencisinden 3’ü yeterli teknolojik altyapıya sahip değil. Her 10 öğrenciden 1’inin ise çevrimiçi eğitimleri takip edebilmek için kendine ait bilgisayarı ya da yeterli donanıma sahip akıllı cihazı bulunmuyor. Bu anketin de sanal ortamda yapıldığı göz önüne alınırsa, anketin verdiği sonuçların gerçek tablonun sadece iyimser bir yansıması olduğu ortada.

Uzaktan eğitim dönemi, üniversite emekçilerinden öğrencilerle

kadar milyonlarca insanı etkileyen bir dönem. Bu dönemi, üniversite eğitiminin niteliğini koruyarak ve öğrencileri mağdur etmeden kapatmak ise üniversite yönetimlerinin görevi. Ancak bugüne kadar üniversiteleri özel işletmelere açan, öğrencinin beslenmesini ve barınmasını gelir kalemi sayan başta YÖK ve siyasal iktidarın atadığı üniversite yönetimlerinin bu görevi yerine getiremeyecekleri belli olmuştur. Binlerce öğrencinin hâlâ teknik aksaklıklar dolayısıyla derslerini takip edememesi ve dönem sonu başarı değerlendirmelerinin belirsizliği, bir çuvallamanın ürünüdür. Öğrencilerin tepesine çökmekten ve üniversiteleri siyasal iktidarın arka bahçesine çevirmekten başka işe yaramayan YÖK ve aldığı destekten bağımsız olarak, cumhurbaşkanı tarafından atanan üniversite yönetimleri çuvallamıştır.

Pandemi koşullarında eşit ve nitelikli eğitim hayal değil

Tabii ki pandemi koşullarının eğitim hayatını olumsuz etkilemesi beklenen bir durum. Ancak uzaktan eğitimin gereklerinin büyük öğrenci kitleleri tarafından karşılanamıyor olması, bu koşullar altında

yapılacak başarı değerlendirmesini bütünüyle haksız ve anlamsız kılıyor. Bu haksızlığı ortadan kaldırmak, hem öğrencilerin teknik imkânlara ulaşımını kolaylaştırmakla hem de başarı değerlendirme sistemi üzerinde yapılacak değişiklikler ile mümkün. Uzaktan eğitim süresi boyunca üniversiteelerin veri tabanları üzerinden bütün öğrencilere ücretsiz internet ve çevrimiçi derslere ücretsiz erişim imkânı sağlanmalıdır. Öğrencilerin dersleri takip edebilecekleri tablet ve bilgisayarlar, üniversiteler tarafından, gerekirse emanet sistemi oluşturularak tedarik edilmelidir. Bütün üniversitelerde bu koşullar altında yapılacak dönem sonu başarı değerlendirilmesi, öğrencilerin isteğine göre genel ortalamaya dahil edilmemelidir. Bütün bu taleplerin hayata geçmesi ise biz öğrencilerin mücadelesine bağlıdır.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak herkesin nitelikli, eşit ve tamamiyle ücretsiz eğitime kavuşacağı bir üniversiteyi savunuyoruz, bu uğurda mücadele ediyoruz. Bütün öğrencileri bu mücadelenin bir parçası olmaya, örgütlenmeye ve üniversiteleri gerçek sahipleri olan öğrencilerin ve üniversite emekçilerinin ellerinde özgürleştirmeye çağırıyoruz.

Virüse karşı avantajlı olabiliriz ancak geleceğimiz için örgütlenmeliyiz!

Bu yazının yazıldığı sırada, Koronavirüs Türkiye’de resmi rakamlara göre en az 161 bin kişiye bulaşırken en az 4.500 kişinin canını aldı. Koronavirüsten hayatını kaybeden gençlerin sayısının Türkiye’de de dünyada da oldukça az olduğu biliniyor. Dünya Sağlık Örgütü’nün verilerine göre, Koronavirüsün genç nüfusta öldürücülüğü yüzde 0,2 civarında. Bu istatistikler biz gençlerin virüse karşı savaşta avantajlı olduğunu gösteriyor. Ancak bizi Koronavirüs değil, “normal” zamanlarda bile her dört gençten birini işsiz bırakan bu düzen ve “her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok” sözleriyle gençlere işsizliği reva gören istibdad rejimi tehdit ediyor.

Normaliniz batsın! Bize sömürsüz bir gelecek gerek!

Ekonomik hayatı canlandırma ve normalleşme tartışmaları ülkenin tek gündemi olmuş durumda. Televizyonlarda bugünlerin de geçeceği, kısa, orta ve uzun vadede hayatın giderek daha fazla Koronavirüs öncesi döneme döneceği söyleniyor. Koronavirüsün ekonomik faturasını biz gençlere ve emekçi halka kesmek için patronlar dışlarını bilirken, burjuva medyası emekçi halka pembe masallar anlatıyor.

“Gençlerimizi, çocuklarımızı sakınıyoruz” edebiyatı ile yirmi yaşın altındaki gençlere sokağa çıkmayı yasaklayan iktidar, daha salgın kontrol altına alınmamışken AVM’leri, restoranları, otelleri açtı. Evinin önündeki bakkala gidemeyen gençler, bir restoranda komi, bir otelde oda servisi ya da bir kıyafet mağazasında raf elemanı olarak tedbirsiz ve güvencesiz çalışacak, bunun adı da normalleşme olacak! Biz gençlere normalleşme adı altında hayata geçecek olan ekonomiyi canlandırma planları değil, güvenceli çalışma ve sömürsüz bir gelecek gerek.

Türkiye’de yıllardır her dört

gençten biri işsiz. İktidarın normal dediği zamanlarda üniversiteler, eğitim hayatına devam edebilmek için çalışmak zorunda olan, aldığı burs kaldığı yurda, yediği makarnaya yetmeyen milyonlarca öğrenci arkadaşımız ile dolu. Ekonomik sorunlar, gelecek kaygısı ve işsizlik hâlihazırda gençliğin etrafını sarmışken, Koronavirüs salgından sonra hayatın gençler için normale döneceğine inanmak mümkün değil. Önümüzde iki yol var, ya krizin ve Koronavirüsün ekonomik etkilerinin bedelini üniversitelerde fahiş barınma ve beslenme fiyatlarıyla, giderek büyüyen işsizler havuzunda ucuz uzun saatler çalışmak için birbirimizle yarışarak ödeyeceğimiz ya da geleceğimizi ipotek altına alan bu düzene karşı kolları sıvayacak, haklarımızı korumak ve krizin faturasını ödememek için bir araya gelip mücadele edeceğiz.

Biz başka alem isteriz!

Kapitalizmin insanlığa verecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Paranın hüküm sürdüğü bu düzen, insan hayatının önüne kapitalistlerin kârlarını koymaktadır. Koronavirüs salgını vesilesiyle kendi ölümünü dünyaya duyuran bu düzenin içinde bizim için kurulacak bir hayat yoktur. Sağlıklı ve güvenceli bir gelecek için kapitalizmi yenilgiye uğratmak, bir avuç para babasının ve onlara kalkan olmuş kapitalist devletlerin milyarlarca insanın hayatıyla oynadığı bu düzeni değiştirmek zorundayız. Buradan bütün genç arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Aynı gayrı yok, içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmak için kapitalizmin altüst ettiği bu dünya yerine yeni bir dünya kurmak için tek yumruk olmalı, sorumluluk almamız. Tek çare budur! Koronavirüse karşı savaşta gücümüz yaşımızdan, kapitalizme karşı savaşta ise gücümüz birliğimizden geliyor. İki savaşı da kazanmak için, tüm gençliği siyasete, emekçi halkın saflarında mücadele etmeye, örgütlenmeye çağırıyoruz!

Kim bu Londra merkezli saldırganlar? İstibdadın inşaatçı oligarkları bu saldırının neresinde?

“Londra merkezli saldırganlar” aslında esas olarak İngilizler değil, haşa AKP iktidarının İngilizlerle arası çok iyi. Öyle ki her gün Cumhurbaşkanı'na hakaret suçlamasıyla Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları mahkemelerde süründürülürken, Erdoğan, kendisine ağza alınmayacak küfürler eden İngiliz Başbakanı Boris Johnson'ı büyük bir ihtimamla karşılamış, hediyelere boğmuştu. Araları o kadar iyi. Ama zaten Londra merkezli dedikleri İngilizler değil. Farklı milletlerden para sahibi olup Türk lirasına yatırım yapan ve faiz geliri elde eden kapitalistler, Londra'da var olan ve hacmi belirli bir dönem 87 milyar liraya kadar varan piyasada oynadıkları için böyle deniyor.

Mayıs ayının ilk haftasında Türk lirasının hızlı değer kaybına bir kez daha şahit olduk. Dolar kuru çok kısa bir süre içinde 7 liranın üzerine çıktı. İktidarın güdümlüdeki yayın organları hep bir ağızdan “Londra merkezli saldırı” manşetini attılar. Yaratılmak istenen algı, Türkiye'nin milli iktidarının dış kaynaklı bir komplo ile yıpratılmak istemesiydi. Ancak daha önce Berat Albayrak bizzat Londra'ya giderek uluslararası yatırım şirketlerinin kapısında para dilenmemiş miydi?

Döviz kurunun fırladığı gün olan 6 Mayıs'ta aynı Berat Albayrak yine uluslararası yatırımcılara telekonferansla bağlanıp ne anlatıyordu? Türkiye'nin milli ekonomisinin ne kadar bağımsız ve güçlü olduğunu mu anlatıyordu dersiniz? Yoksa yine el pençe parmağı istiyordu? Berat Albayrak'ın bu toplantıda uluslararası parababalarına yaptığı konuşmayı devletin ajansı Anadolu Ajansı'ndan aktaralım: “Türkiye, kriz zamanlarında bile serbest piyasa ilkesinden vazgeçmemiştir. Kesinlikle serbest piyasadan vazgeçmeyeceğiz, sermaye kontrolü yoktur, olmayacaktır. Merkez Bankamız

serbest kur rejimine bağlıdır, kur seviyeleri bir politika aracı olarak kullanılmamaktadır. Merkez Bankasının nominal ya da reel kur hedefi yoktur.”

Berat Albayrak kime yalvardı?

Tercüme etmek gerekirse: “Serbest piyasaya imanımız tamdır, biz milli ekonomi palavralarını halka anlatıyoruz lütfen yanlış anlama olmasın, yabancı sermayeye sunduğumuz dikenli gül bahçesinde istediğiniz gibi at koşturabilir, ülkemizin kaynaklarını sömürmeye devam edebilirsiniz. Kârlarınızın teminatı biziz.” Kendini, “Londra merkezli saldırganlar” dediği kimliği kasten belirsiz bırakılmış hayali düşmanlarla savaşıyor gibi gösteren iktidarın, gerçek emperyalist parababalarının karşısındaki hali budur.

İşin gerçek yüzünü biraz daha açıklığa kavuşturalım. “Londra merkezli saldırganlar” aslında esas olarak İngilizler değil, haşa AKP iktidarının İngilizlerle arası çok iyi. Öyle ki her gün Cumhurbaşkanı'na hakaret suçlamasıyla Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları mahkemelerde süründürülürken,

Erdoğan, kendisine ağza alınmayacak küfürler eden İngiliz Başbakanı Boris Johnson'ı büyük bir ihtimamla karşılamış, hediyelere boğmuştu. Araları o kadar iyi. Ama zaten Londra merkezli dedikleri İngilizler değil. Farklı milletlerden para sahibi olup Türk lirasına yatırım yapan ve faiz geliri elde eden kapitalistler, Londra'da var olan ve hacmi belirli bir dönem 87 milyar liraya kadar varan piyasada oynadıkları için böyle deniyor.

Emperyalist tefecilerle inşaatçı oligarklar arasındaki saadet zinciri

Bu piyasa Türkiye ekonomisinin bağımlısı olduğu sıcak parayı getiriyor, karşılığında da uluslararası para sahiplerine yüksek faiz geliri sağlıyor. Sistemin bir ucunda Türk bankaları bulunuyor. Türk dediysek Türkiye'de kurulu olan demek istiyoruz, çünkü Türkiye'de kamu bankaları hariç tüm bankalar Amerikan, Fransız, İngiliz, İspanyol, Katar, Körfez ülkeleri vb. yabancı sermaye ortaklıklarıyla ya da doğrudan yabancı sermayeli bankalar konumunda. Bu bankalar inşaatçı oligarkların can suyu olan konut kredilerini işte bu Londra merkezli piyasadan dolar teminatı gösterip Türk lirasıyla borçlanarak (SWAP) sağlıyorlar.

Ancak bu saadet zincirinin kırılmaması Türk lirasının ani değer kaybetmemesi koşuluna bağlı. Çünkü bu durumda Türk lirasına yatırım yapan parababaları zarar etmemek için geldikleri hızla Türk lirasından kaçıyorlar. Bu yüzden Merkez Bankası sürekli döviz re-

zervlerini kullanarak Türk lirasındaki değer kaybını önlemeye çalışıyordu. Gelinek yerde deniz bitti. Merkez Bankası rezervleri eridikçe eridi. İnşaatçı oligarkların can suyu kesilmesin diye Merkez Bankası, bankaları dolar karşılığı Türk lirası borç vererek besledi. Ancak bu yolla Merkez Bankası'nın eline geçen dolarlar emanetti ve vadesi geldiğinde Türk lirasına çevrileceğinden bu meblağı saymadığımızda döviz rezervleri eksiye düştü. Merkez Bankası'nın yayınladığı raporlarda tüm açıklığı ile görülen bu durum Türk lirasından kaçışı hızlandırdı. Buna karşı Londra piyasası ile alışverişini kısıtlayan uygulamalara gidildi. Ancak AKP iktidarı “ne olursa olsun o konut kredileri verilecek” diyordu. Şu anda kamu bankalarına indirim üstüne indirim yaptırılarak ucuz konut kredileriyle tekrar can suyu vermeye devam ediyorlar. Tabii ki Türk lirasının değer kaybı gibi kamu bankalarının inşaatçıları beslemek için yaptığı görev zararlarının faturasını da daha fazla vergiyle emekçi halka ödetecekler.

Yalancının mumu yatsıya kadar...

AKP'nin yüksek faizle sıcak para çekme ve ülke varlıklarını satıp savarak döviz bulma politikası bir dönem ekonomide yalancı bir büyüme yaratmıştı. Bunu başarı hikayesi olarak pazarladılar. Ama kaçınılmaz olan er ya da geç gelecekti. Şimdi bunu yaşıyoruz. Son dönemde halka anlattıkları hikâyeye ise 2018'de Rahip Brunson olayında, 2019'da yerel seçimler sürecinde ve şimdi 2020'de bir takım gizli dış mihrakların Türkiye ekonomisini batırmak için saldırdıkları ve her seferinde iktidarın bu saldırıları savuşturduğudur. Gerçek ise her spekülative atakta Türkiye'nin boynundaki emperyalist zincirlerin daha da sıkılmasıdır. Süreç her seferinde emperyalist sermayenin dolar sopsayısı istediğini almasıyla yatışmıştır. Türkiye ekonomisinin damarlarında dolar zehri akmaya devam ettikçe, ekonomi eroin bağımlısı gibi yabancı sermayeye bağımlı kaldıkça Türkiye'nin bu cendereden çıkma şansı yoktur. Saadet zinciri işledikçe istibdadın oligarkları, TÜSİAD, MÜSİAD kazanmaya, bu zincir koptuğunda da bedeli halka ödetmeye devam edecekler.

Yabancı sermayenin istediği demokrasi ve hukukun üstünlüğü gerçekte ne anlama geliyor?

Türk lirasının değer kaybı arttıkça ve ekonomi dibe doğru gittikçe memleketin Amerikan muhalefeti, koro halinde aynı şarkıyı söylemeye başlıyor. Diyorlar ki: “Türkiye’de demokrasi ve hukukun üstünlüğü olmadığı için yabancı sermaye kaçıyor! Yabancı sermayeye güven veremeliyiz!”

İktidar bir tek bu konuda muhalefeti dinliyor

Emperyalizmin demokrasi ve hukukun üstünlüğü derken istediği, özgürce kâr etme ve işçi sömürme güvencesidir. Erdoğan ve damadı Albayrak da her fırsatta yabancı sermayeye, sizin güvenceniz bizim diyorlar zaten. Bir de şu S400’ler depoya kaldırılrsa, Doğu Akdeniz’de İsrail’le beklenen anlaşmalar imzalanırsa bakın dolar

muslukları tekrar nasıl açılacak. Türkiye’nin mevcut istibdad rejimi hiç değişmediği halde yine aynı emperyalistler tarafından Türkiye’nin tüm Ortadoğu’ya laiklik, demokrasi ve insan hakları merkezi olarak lanse edileceğini hep birlikte göreceğiz.

Emperyalizmin yasaklı, gazlı, coplu demokrasisi

Grev yasakları, sendikal hakların çiğnenmesi, hakkını arayanlara polislin gazla copla saldırması, mahkemelerin haklı olanın değil parası olanın lehine karar vermesi... Bunlar emperyalizmin demokrasi ve hukukun üstünlüğü kavramının içinde yer almıyor. Bilakis tüm bu baskılar emperyalist tekellerin çıkarına hizmet ediyor. Ne de olsa yabancı sermaye ülkeye

babasının hayrına gelmiyor tabii ki getirdiğinden daha fazlasını götürmek, memleketin işçisini emekçisini iligine kadar sömürmek için geliyor.

Demokrasi ve diktatörlük... Hangi sınıf için?

Bu yüzden Devrimci İşçi Partisi'nin önerdiği dövizin konvertibilitesinin kaldırılması, dış ticarete devlet tekeli, büyük tekellerin ve bankaların kamulaştırılması gibi sosyalist politikaları bırakın, en ufak bir sermaye kontrolü girişimini dahi hep bir ağızdan diktatörlük diye damgalıyorlar! İşin özünde bugün yaşadığımız, yüzde 1’lik

Sınıfların korona karnesi

Patronlar	İşçi sınıfı
1. Kredi garantisi fonundan 450 milyar TL ek kaynak	1. “Evde kalamadı” nüfusun geri kalanına oranla Koronavirüse 3 kat daha fazla yakalandı
2. KOBİ'lere alacak sigortası 25 milyon TL'den 125 milyon TL'ye çıkartıldı	2. Asgari ücretliye vergi muafiyeti, dar gelirli için vergi dilimlerinin sabitlenmesi yok!
3. Teknokent firmalarından 2 ay kira alınmadı	3. Asgari ücretliler 3 ayda toplamda en az 11,5 milyar lira vergi ödedi
4. 400 bin şirkete mücbir sebep kapsamında vergi erteleme sağlandı	4. 8,4 milyon işsiz (Şubat), 3,5 milyon Kısa Çalışma, 700 bin ücretsiz izin başvurusu (Mayıs).
5. Millî Dayanışma Kampanyası'na yapılan bağışların tamamı vergi matrahından düşüldü	5. Kısa çalışma ödeneği ile brüt ücrette yüzde 40 kesinti
6. Kısa çalışma ödeneği ile ücretler işsizlik sigortası fonundan karşılandı	6. İşçiye verilen kısa çalışma ödeneği işsizlik ödeneğinden mahsup edildi
7. Ücretsiz izin uygulaması ile geçici olarak işten çıkarılanlara kıdem ve ihbar tazminatı ödenmedi	7. Ücretsiz izinde işsizlik sigortasından ayda 1.170 lira ödendi (Kıdem ve ihbar tazminatı yok)

azınlığın sömürü özgürlüğü karşısında yüzde 99'luk emekçi çoğunluğun esaretidir. Toplumun emekçi çoğunluğunun hürriyeti de aynı şekilde onlar için diktatörlük olacak-

tır! Bu yüzden ne Amerikan muhalefeti ne de Avrupa Birliği'nden emekçi halk için demokrasi, özgürlük, hukuk bekleyebiliriz. Hürriyet işçilerle gelecek!